

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 14^{ην} /27^{ην} Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν εἰς Ἱεριχώ, κειμένην παρά τήν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου.

Ἡ Μονή αὕτη εὐρίσκεται εἰς Ἱεριχώ, λόγω τῆς δράσεως τοῦ προφήτου κυρίως εἰς τήν Ἱεριχώ λόγω τοῦ ὅτι τὰ ὕδατα τῆς πηγῆς αὐτῆς μετέτρεψε διά προσευχῆς ἀπό πικρά καί θανάσιμα εἰς γλυκέα καί ὠφέλιμα.

Κατά τὴν ἐορτήν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ποιεῖται μνείαν τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου, ὡς καταγομένου ἐκ τῆς κώμης Ἄβελ -Μεήλ. Οὗτος ἦτο υἱός Σαφάτ, γεωργός τὸ ἐπαγγέλμα καί ἐκλήθη ὑπό Θεοῦ εἰς τὸ προφητικόν ἀξίωμα ὑπό τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ. Ἡλίας ὁ προφήτης ἔχρισε τὸν Ἐλισσαῖον εἰς προφήτην, ρίψας ἐπ' αὐτόν τήν μηλωτήν αὐτοῦ. Ὁ Ἐλισσαῖος ἀφῆκε τὰ δώδεκα ζεύγη βοῶν διὰ τῶν ὁποίων ὥργωνε, ἔσφαξεν αὐτά καί ἐποίησεν συμπόσιον εἰς τὸν λαόν καί ἠκολούθησε τὸν προφήτην Ἡλίαν πιστῶν εἰς ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ, ποιήσας πολλά θαύματα, ὡς διηγοῦνται τὰ βιβλία τῶν Βασιλειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οὗτος εἶδε τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἡλίαν ἀναλαμβάνομενον ἐπὶ πυρίνου ἄρματος εἰς τὸν οὐρανόν καί ἐζήτησε καί ἔλαβε παρ' αὐτοῦ διπλὴν τήν χάριν καί τήν μηλωτήν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβη καί διέβη ὡς διὰ ξηρᾶς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν.

Εἰς τήν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονήν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφитῶν Πατέρων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης τοῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλεξιος, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Σιλουανοῦ καί π. Κυριακοῦ καί τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἦσσα Μοῦσλεχ, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψάλλοντος ἑλληνιστί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν βοηθοῦντος τοῦ κ. Γεωργίου Βαράκλα καί ἀραβιστί τοῦ Ἱεροψάλτου τῆς ἐνορίας καί Ὀρθοδόξου ἐκκλησιάσματος.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Καί Ἡλιοῦ εἶπε πρὸς Ἐλισαίε· αἶτησαι τί ποιήσω σοι πρὶν ἢ ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. καί εἶπεν Ἐλισαίε· γεννηθήτω δὴ διπλᾶ ἐν πνεύματί σου ἐπ' ἐμέ. καί εἶπεν Ἡλιοῦ· ἐσκήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι· ἐάν ἴδῃς με ἀναλαμβάνομενον ἀπὸ σοῦ, καί ἔσται σοι οὕτως»· (Δ' Βασιλ. 2,9-10), ἀναφέρει τὸ Βιβλίον τῶν Βασιλειῶν.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τούτέστιν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ μεταδοθέν εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ἐλισσαῖον, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ αγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Ἱεριχοῦς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα καί ἡ ἐπώνυμος Ἱερά

Μονή τοῦ Προφήτου Ἑλισσαίου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐτήσιον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Προφήτης Ἑλισσαῖος διακρίνεται μεταξύ τῶν Προφητῶν τῶν προφητευσάντων τήν ἐπί γῆς παρουσίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι μαθητής ὢν τοῦ μεγάλου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου καί διπλῆν λαβών τοῦ προφητικοῦ πνεύματος Χάριν, πολλά μεγάλα καί θαυμαστά ἐποίησεν ὁ Θεός δι' αὐτοῦ, ὡς γράφει καί ὁ Συναξαριστής αὐτοῦ τά ὕδατα τῆς Ἱεριχοῦς, ἀτεκνοῦντα καί ἀλμυρά ὄντα ἰάσατο· «καί ἐξῆλθεν Ἑλισαίε εἰς τήν διέξοδον τῶν ὑδάτων καί ἔρριπεν ἐκεῖ ἄλλα καί εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἴαμαι τά ὕδατα, οὐκ ἔσται ἔτι ἐκεῖθεν θάνατος καί ἀτεκνουμένη· καί ἰάθησαν τά ὕδατα ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης κατὰ τό ρῆμα Ἑλισαίε, ὃ ἐλάλησε», (Δ' Βασιλ 2,20-22).

Ἐπί πλέον δέ ὁ Θεσπέσιος Ἑλισσαῖος ἠγείρε νεκρούς· καί ἐκαθάρισεν ἐκ τῆς λέπρας Νεεμάν τόν Σῦρον. Καί τόν ὑπηρέτην αὐτοῦ Γιεζῆ ἐποίησε λεπρόν διά τήν φιλαργυρίαν καί τήν παρακοήν του. Καί τά Ἰορδάνεια ρεῖθρα τῇ τοῦ Ἡλιοῦ μηλωτῇ πατάξας διέρρηξεν, (Πρβλ. Δ' Βασιλ. 2,14).

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ τούς προφήτας ὡς τούς «Δικαίους» τοῦ Θεοῦ, δηλονότι τούς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ. Οἱ Προφῆται καί δὴ ὁ προφήτης Ἑλισσαῖος ἀποτελοῦν τά ἐκλελεγμένα ὄργανα τοῦ Θεοῦ, τά ἐμπνεόμενα ὑπό τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. 4,24), λέγει Κύριος.

Οἱ ἅγιοι Προφῆται εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προητοίμασαν καί προκατήγγειλαν τό μέγα μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος: «καί ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α' Τιμ. 3,16).

Ἀξιοσημεῖωτοι ἐν προκειμένῳ οἱ λόγοι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τούς μαθητάς Αὐτοῦ μετὰ τήν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ: «ὦ ἀνόητοι καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται! οὐχί ταῦτα ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν καί εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν αὐτοῦ; καί ἀρξάμενος ἀπό Μωϋσέως καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τά περί ἑαυτοῦ», (Λουκ. 24,25-27).

Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Οὐδέ γάρ παρά τῶν Θεοῦ μάταιον, ἀλλά τάξις ἀπάντων καί χρεῖα τῶν καθέκαστον. Ἐν τάξει προαπεστέλλοντο δοῦλοι καί προωκονόμουν (=προοιτοίμαζον) τῇ τοῦ Δεσπότου Παρουσίᾳ, ἀναγκαίαν τήν προφητείαν εἰς τήν πίστιν ἀνθρώποις προεισάγοντες», (Migne 72, 944). [Καί ἀπλούστερον: κανένα πρᾶγμα, τό ὁποῖον προέρχεται ἀπό τόν Θεόν δέν εἶναι ἄνευ σημασίας/χρήσεως, ἀλλά ὅλα καί ὠρισμένα ἐξ αὐτῶν ἔχουν τήν καθωρισμένην θέσιν καί ὑπηρεσίαν. Εἰς τόν κατάλληλον τόπον ἀπεστέλλοντο δοῦλοι, ὑπηρεταί διὰ νά ἐτοιμάσουν τήν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, εἰσάγοντες ἐκ τῶν προτέρων τήν προφητείαν ὡς ἀναγκαίαν προετοιμασίαν διά τήν πίστιν (εἰς Χριστόν)].

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, τό χάρισμα τῆς προφητείας, τό ὁποῖον δίδει ὁ Θεός εἶναι χάρισμα ἀποκαλύψεως τῶν κεκρυμμένων σχεδίων τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁμολογεῖ καί ὁ προφήτης Ἀμώς λέγων: «οὐ μή ποιήσῃ Κύριος ὁ Θεός πρᾶγμα, ἐάν μή ἀποικαλύψῃ παιδείαν αὐτοῦ πρὸς τούς δούλους αὐτοῦ τούς προφήτας», (Ἀμώς 3,7).

Ὡς ἄλλος οὐρανοβάμων Παῦλος «ἄρπαγεῖς ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β' Κορ. 12,2) ὁ

τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ συνόμιλος Ἐλισσαῖος εἰς ὕψη πνευματικά ἀνελθὼν ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ τὴν ἀπόκρυφον θείαν γνῶσιν, τούτέστιν τὴν θεογνωσίαν. Διό καὶ ὁ ὕμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων «Ρήσει θεοπνεύστῳ, σέ χρηματισθεὶς σαφῶς ἔχρισεν, Ἐλισαῖε, ἔνδοξε Προφήτην, Ἡλιοῦ ὁ θεσπέσιος. Εὔρε τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνεσκήνωσεν ἄφθονος, χάρις ἐν σοί, Πνεύματος Ἁγίου, Ἐλισαῖε, ἀοίδιμε».

Καθίσταται σαφές, ὅτι τό προφητικόν ἀξίωμα ἀποτελεῖ τὴν προτύπωσιν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, ἐκ τοῦ ὁποίου τόσον οἱ Προφῆται ὅσον καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ ἰσχύν καὶ θείαν αὐθεντίαν. Κατὰ τὴν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως τῶν «Βασιλειῶν», ὁ θεσπέσιος Ἐλισσαῖος διὰ τῆς μηλωτῆς τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἡλιοῦ διεχώρισε τὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ἐνθεν καὶ ἐνθεν καὶ διέβη αὐτόν (τόν ποταμόν). Ἐκ δέ τοῦ γεγονότος τούτου οἱ «υἱοὶ τῶν Προφητῶν» διέγνωσαν ἐν τῷ Ἐλισσαίῳ τό πνεῦμα τοῦ διδασκάλου των Ἡλιοῦ καὶ προσεκύνησαν αὐτόν ἕως ἐδάφους», (Δ' Βασιλ. 2, 13-15).

Τόν μέγαν καὶ θαυμαστόν τοῦτον ἅγιον Προφήτην τοῦ Θεοῦ καὶ δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόν ὁποῖον ἰδιαίτερος τιμᾷ σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία θερμῶς ἱκετεύσωμεν, ἵνα μετὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μεσιτεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. Μετὰ δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τῶν Προφητῶν τοὺς ἀκράϊμονας, καὶ παμφαεῖς φωστῆρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ἡλίαν καὶ Ἐλισαῖον, καὶ Χριστῷ ἐκβοήσωμεν μελωδικῶς· Εὐσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἱκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, (εἰρήνην) καὶ τό μέγα ἔλεος». Ἀμήν, ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά».

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος ἐδεξιώθη τὴν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καὶ τό ἐκκλησίασμα.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη πλουσία τράπεζα πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως, εὐγενεῖ προσφορᾷ τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Τρίτην, 12^{ον} /25^{ον} Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱερὰν Μονήν, τὴν κειμένην νοτίως τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ καὶ εἰς τόν τόπον Ἀλκεδαμᾶ, ἥτοι ἀγρόν «τιμῆς αἵματος», τόν ὁποῖον ἡγόρασαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἐχρησιμοποίησαν «εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις» μέ τὰ ἀργύρια, τὰ ὁποῖα ἐπέστρεψε μεταμεληθεὶς ὁ Ἰούδας.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ ὁσιος Ὀνούφριος ἔζησεν ἀρχικῶς εἰς Κοινόβιον μοναστήριον τῆς Ἑρμουπόλεως τῆς Αἰγύπτου καί ἀκολουθῶς ἀνεχώρησεν εἰς τήν ἔρημον καί ἔζησεν ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη εἰς αὐτήν μετ' ἄκρας νηστείας καί προσευχῆς, νῆστις καί ἄνευ ἐνδύματος χωρίς ποτέ νὰ ἴδῃ ἄνθρωπον καί εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν τόν εὗρηκεν ὁ μοναχὸς Παφνούτιος, ὁ ὁποῖος καί τόν ἐφάνέρωσεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τόν ἐνεταφίασεν ἐκεῖ, καλύψας αὐτόν διὰ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ καί εἰς τόν τόπον τοῦτον προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ὀμπλοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, ὡς καί τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Πατέρων Κλαυδίου, Ἱερωνύμου, Σιλουανοῦ, Χριστοδούλου καί ἄλλων Ἱερέων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καί τοῦ κ. Εὐσταθίου Τσουμάνη καί μετεχόντων Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τήν προτέραν ἀναστροφήν τόν παλαιόν ἄνθρωπον, τόν φθειρόμενον κατὰ τάς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης, ἀνανεοῦσθαι δέ τῷ πνεύματι τοῦ νοός ὑμῶν καί ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατὰ θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, (Ἐφ. 4, 22-24).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἀγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Ἀλκεδαμᾶ, τούτέστιν χωρίου αἵματος (Πράξ. 1,19), ἐνθα ἡ ἐπώνυμος Ἱερά Μονή τοῦ Ὀσίου Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος διακρίνεται μεταξὺ τῶν δικαίων καί ὁσίων προσωπικοτήτων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, διότι οὗτος ἐγένετο ἐν τῇ ἀσκητικῇ καί μοναχικῇ ἀναχωρητικῇ ζωῇ αὐτοῦ μιμητὴς τέλειος τῶν μεγάλων προφητῶν Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου καί Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. «Ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη ὁ Ὀσιος Ὀνούφριος ὤκησεν τήν ἔρημον, ἄνθρωπον μὴ ἐωρακῶς τό σύνολον», ἀναφέρει ὁ συναξαριστὴς αὐτοῦ. Διό καί ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ λέγει: «Νεύσει θεία θεοῦμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τήν Ἰωάννου γάρ καί Ἡλιοῦ ἐζήλωσας πολιτείαν παμμάκαρ Ὀνούφριε». Καί ἀλλαχοῦ: «Φῶς νοητόν καί οὐράνιον ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου τῆς ἀκηράτου Τριάδος ὦφθης Ὀνούφριε· καί νῦν μετὰ ἀγγέλων ἡρίθμῃσαι κραυγάζων· Ἀλληλούϊα».

Ὁ δέ ψαλμωδὸς ψάλλει διερωτώμενος: «Τίς ἀναβήσεται εἰς τό ὄρος τοῦ Κυρίου καί τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ; ἀθῶος χερσί καί καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τήν ψυχὴν αὐτοῦ καί οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ... αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τόν Κύριον, ζητούντων τό πρόσωπον τοῦ θεοῦ Ἰακώβ», (Ψαλμ. 23, 3-6). Οἱ ζητοῦντες τό πρόσωπον τοῦ θεοῦ Ἰακώβ, δηλαδή τοῦ θεοῦ Πατρός εἶναι κατὰ τόν σοφόν Σολομῶντα οἱ δίκαιοι, οἵτινες εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· «διὰ τοῦτο

λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφία Σολομώντος, 5,16).

Τοιοῦτος δίκαιος ἀνεδείχθη ὁ σήμερον τιμώμενος Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνός μεν ἐτύγχανε τῆς φροντίδος αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ εὐρισκόμενος ἐν αὐτῇ μόνος μονώτατος ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη παρά τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ· ἀφ' ἑτέρου δέ ἀπέκτησε τό διάδημα τοῦ κάλλους, τούτέστιν τόν στέφανον τῆς δικαιοσύνης ἐκ χειρός Κυρίου. Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ καί τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἠγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β' Τιμ. 4, 7-8).

Κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον «οὐ μία τις ἐστίν ἐπιφάνεια ἀλλά δύο. Μία μέν ἡ παροῦσα αὕτη καί γενομένη, δευτέρα δέ ἡ μέλλουσα καί κατά τήν συντέλειαν ἐνδόξως γενησομένη». Τήν δευτέραν καί μέλλουσαν ἐπιφάνειαν τοῦ δικαίου κριτοῦ δηλαδή τοῦ Χριστοῦ ἠγάπησαν ὅλοι οἱ φίλοι καί πιστοί Αὐτοῦ, τοῦ Χριστοῦ, πολλῶ δέ μᾶλλον ὁ παμμάκαρ Ὀνούφριος. Καί τοῦτο διότι αὐτός οὗτος ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρήγγειλε λέγων: «ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν», (Ἰωάν. 14, 23).

Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Οἱ διά πάσης ἀρετῆς τόν οἰκεῖον καταλαμπρύνοντες νοῦν, ἔχοντές τε ἤδη πρός τό μανθάνειν ἐπιτηδείως τά θεῖά τε καί κεκρυμμένα μυστήρια, τήν διά τοῦ [Ἀγίου] Πνεύματος λήφονται δαδουχίαν καί αὐτόν ἐν ἑαυτοῖς ἐναυλισθέντα τόν Κύριον τοῖς τῆς διανοίας ἐπαθρήσουσιν ὀφθαλμοῖς. Οὐκοῦν οὐ κοινή τοῖς ἄλλοις τῶν ἁγίων ἡ γνῶσις, ἀλλ' ἐξαιρετός τις καί διωρισμένη καί πολλήν ἔχουσα τήν διαφοράν». [Καί ἀπλούστερον· ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ὁ νοῦς λάμπει ἀπό κάθε ἀρετῆς καί τῶν ὁποίων εἶναι κατάλληλος πρός μάθησιν τῶν θείων καί κεκρυμμένων μυστηρίων, θά λάβουν τήν δαδουχίαν, τόν φωτισμόν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί θά θεωροῦν /βλέπουν μέ τά μάτια τῆς διανοίας των τόν Κύριον, ὁ ὁποῖος ἔχει κατοικήσει εἰς αὐτούς. Ἡ γνῶσις λοιπόν τῶν ἁγίων δέν εἶναι κοινή μέ ὅλους, ἀλλά εἶναι ἐξαιρετική, ξεχωριστή καί πολύ διαφορετική].

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δαδουχίαν, τόν φωτισμόν, ἀλλά καί τήν γνῶσιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἔλαβεν ἐντός τῆς διανοίας καί τῆς καθαρᾶς καρδίας αὐτοῦ ὁ θεοφόρος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος, ὁ ἀγαπήσας τόν Θεόν ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καί ἐξ ὅλης τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Εἰς τοῦτο μᾶς προτρέπει καί μᾶς καλεῖ ὁ θαυμάσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος, εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διά τῶν Πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας καί τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Μετά δε τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὅσιε Πάτερ Ὀνούφριε, ἱερωτέραν ψυχὴν, θεοφρόνως κτησάμενος, πειρασμούς ὑπήνεγκας, θεία πίστει ρωννύμενος, καί δι' ἀγάπης Θεῷ ἐνούμενος, τῇ τῶν πραέων γῇ κατεσκήνωσας, ὠραϊζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τήν σήν, μνήμην εὐφραινόμενοι, πανηγυρίζομεν».

Δοξάζοντες τόν θαυμαστώσαντα τούς ἁγίους Αὐτοῦ Ἀμήν. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς κεκοιμημένης μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας Εὐθυμιάδου καὶ ἔλαβε χώραν ἐπίσκεψις εἰς τὸν Τάφον τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Μονῆς Ἱερομονάχου Κυρίλλου καὶ ἀνεγνώσθη εὐχὴ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀπαρχῆς τῶν ὁπωρῶν.

Τέλος, ἡ φίλεργος καὶ ἐπιμελέστατα περιποιούμενη τὴν Μονὴν Ἡγουμένη Παῖσία, προσέφερε πλούσιον ἐόρτιον κέρασμα καὶ ἀναψυχὴν ἀπαραίτητον διὰ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ (MISSIA)

Ἡ ἐορτὴ τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς τὴν Δευτέραν, 11^η /24^η Ἰουνίου 2024, εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς (MISSIA) τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Τῆς Θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἀποστολῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νίκωνος, ἄλλων Ἱερομονάχων καὶ ἱερέων ἀνηκόντων εἰς τὴν MISSIA καὶ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς γυναικείας χορωδίας τῆς Μονῆς τῆς Ὁρεινῆς Γκόρνια τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ρωσίας κ. Ἀνατόλι Βικτώροφ καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελόσοπούλου καὶ προσευχομένων ἐν εὐλαβείᾳ Ρωσοφώνων πιστῶν.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δέ πορευθῶ, πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς· (Ἰωάν. 16,7), λέγει Κύριος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα κ. Βασιάνε, ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Κυρίλλου ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ Ναῷ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Ἀγίας Τριάδος, σήμερον Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἵνα ἐορτάσωμεν τό ζωποῖόν καί Παντοδύναμον καί Πανάγιον Πνεῦμα, τόν Ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τό ὁμότιμον καί ὁμοούσιον καί ὁμόδοξον τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ.

Ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τό Πανάγιον Πνεῦμα, διότι κατά τήν ρητήν ὁμολογίαν τοῦ Κυρίου: «Πνεῦμα ὁ Θεός καί τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24). Τό δέ Πανάγιον τοῦτο Πνεῦμα εἶναι τό φῶς καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. «Εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8,12) καί «ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 14,6), λέγει Κύριος.

Αὐτό τοῦτο τό φῶς καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγκροτεῖ ὅλον τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δέ Θεσμός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ πηγή τῆς ζωῆς, τούτέστιν ἡ πηγή τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός λέγων: «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Καί ἀλλαχοῦ: «Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ᾧ μὲν ἀεί, καί ἔστι καί ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' ἀεί Πατρί καί Υἱῷ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον; ζωή, καί ζωοποιούν, φῶς, καί φωτός χορηγόν; αὐτάγαθον, καί πηγή ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καί Υἱός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος».

Μεγάλα καί θαυμαστά ἐποίησεν ὁ Κύριος ἐν τῇ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐφάνέρωσε τῷ κόσμῳ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μεγάλη ἡ δόξα Κυρίου ὅτι τῇ δυνάμει καί ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμεῖς πάντες ἐγενόμεθα διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος μέλη τοῦ Χριστοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνδυσάμενοι τόν Χριστόν. Καί ἐσφραγίσθημεν τῇ ἀνεξαλείπτῳ σφραγίδι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ δέ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ ἐπορεύθησαν εἰς πάντα τά ἔθνη, κηρύσσοντες τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐγκαινίζοντες Ἐκκλησίας καί ἀναδεικνύοντες ἐπισκόπους, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεῖος Παῦλος παραγγέλλει: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιεποίησατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28).

Ἑρμηνεύων τό λόγιον τοῦτο ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι: «ταῦτα λέγει [ὁ Παῦλος] οὐκ ἐπειδὴ προτιμότερα ἢ ἡμετέρα σωτηρία τοῦ ποιμνίου, ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅταν ἑαυτοῖς προσέχετε, τότε τό ποῖμνιον κερδαίνει».

Τό παράγγελμα τοῦτο τοῦ Θεοπεσίτου Παύλου ἀφορᾷ ἀμέσως καί εἰς τοὺς συγχρόνους ἐν ἐνεργείᾳ ποιμένας τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, τοὺς ὁποίους ὁ Χριστός «ἔδωκε ... πρὸς τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα μηκέτι ὤμεν

νήπιοι... ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων», (Ἐφεσ. 4, 11-14), τούτέστιν «τῶν κοσμοκρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», (Ἐφ. 6,12).

Τὴν ἐνότητα ταύτην τῆς πίστεως καὶ τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (Πρβλ. Ἐφ. 4,3) ἤλθομεν ἵνα καταγγείλωμεν ἐν τῇ θείᾳ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ρωσίας ἀλλὰ καὶ τῆς Ρουμανίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἐπληρώθη τό εἰρημένον διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ· «καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις λέγει ὁ θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα», (Πράξ. 2,17).

Τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα συνετελέσθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ Ὑπερώῳ τῆς Σιών, ἔνθα «ἦσαν ἅπαντες οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τό αὐτό» (Πρβλ. Πράξ. 2,1) παραμένουν ἀείποτε τό πρότυπον διὰ τὴν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι καὶ τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ ἐνότητα τῶν ἀγίων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων ἡμῶν Ἐκκλησιῶν.

Καὶ τοῦτο διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «δέδοται λοιπὸν ἡ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος χύσις, θεοῦ κατευφραίνοντος τὴν ἀνθρώπου φύσιν καὶ τῇ ἄνωθέν τε καὶ ἐν ἀρχαῖς στεφανοῦντος δόξῃ καὶ εἰς ἐκεῖνο πάλιν αὐτὴν φιλαγάθως ἀνακομίζοντος, εἰς ὅπερ ἦν ἐν ἀρχαῖς, οὕπω τῆς ἀμαρτίας εἰσκεκριμένης».

Ἀξιοσημεῖωτοι ἐνταῦθα καὶ οἱ μελωδικοὶ λόγοι τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: ««Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, ὃ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις». Καὶ ἀπλούστερον: «Ὡ φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, δεχθεῖτε τὴν πυρίπνοη δροσιά τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τὴν κάθαρσιν δηλαδὴ πού ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀμαρτήματα. Διότι τώρα ἐκπορεύτηκε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ σάν ἄλλος νόμος ἡ Χάρις τοῦ Πνεύματος μέ τὴν μορφήν πυρίνων γλωσσῶν».

Ὅντως, τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀνέδειξεν ἡμᾶς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ λαμπρότητος, ὡς λέγει καὶ ὁ ἔγκριτος τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Τό φῶτισμα, λαμπρότης ἐστὶ τῶν ψυχῶν... φωτὸς μετουσία, σκότους κατάλυσις».

Διό καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, δεηθῶμεν τοῦ ἐκ τῆς Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, λάμπαντος θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα μέτοχοι τοῦ φωτὸς τοῦ Παρακλήτου τοῦ Ἀγίου Πνεύματος γενώμεθα. Μετὰ δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Γλῶσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιίας, γλῶσσαι δέ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά».

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ταύτῃ ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰκόνα ἐκ σμάλτου τῆς Βηθλεέμ, ὁ δέ π. Βασιανὸς προσέφερεν ἀναμνηστικὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας Τριάδος, φιλοτεχνηθεῖσαν εἰς τό ὕφος τοῦ ζωγράφου Ἀντρεΐ Ρουμπλιόφ.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε δεξίωσις καὶ τέλος ἐόρτιος μοναστηριακὴ τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος καὶ πάλιν προσεφώνησεν τονίζων τὴν ἀνάγκην ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΜΗΝ ΤΟΥΡΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Τὴν Κυριακὴν, 3^{ην} /16^{ην} Ἰουνίου 2024, Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου τῆς Κοινότητος Τουράν, κώμης εὐρισκομένης πλησίον τῆς Ναζαρέτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρετ κ. Κυριακός καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καὶ Ἱερεῖς, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, οἱ Ἱερεῖς τοῦ Ρωσοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου, ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μάρκος καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος π. Εὐλόγιος, συμμετεχόντων ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς ἐνορίας ταύτης, ψαλλούσης χορωδίας ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου εἰς διαφόρους γλώσσας.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

“Τῶν ἁγίων Πατέρων ὁ χορός, ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος ἁγίου, μίαν οὐσίαν ἐδογμάτισε καὶ φύσιν, καὶ τὸ μυστήριον τῆς θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ· οὐς εὐφημοῦντες ἐν πίστει, μακαρίσωμεν λέγοντες· Ἡ θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπλῖται, παρατάξεως Κυρίου, ἀστέρες πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι, τά μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου, τά πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου, Νικαίας τὸ καύχημα, οἰκουμένης ἀγλάϊσμα, ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν”, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τούτῳ τῆς πόλεως ὑμῶν Τουράν, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἐν Νικαίᾳ Πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφόρων Πατέρων, τῶν θεολογησάντων καὶ ἀποδειξάντων, ὅτι ἀληθῶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένετο τέλειος ἄνθρωπος καὶ οὕτως Αὐτόν τέλειον ἄνθρωπον καὶ τέλειον Θεόν ἀνεκήρυξε καὶ ἀνωμολόγησε ὁμοούσιον καὶ ὁμότιμον τῷ Θεῷ Πατρί.

Τὴν ἐν Νικαίᾳ ταύτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συνεκάλεσεν ὁ Ρωμαιορθόδοξος αὐτοκράτωρ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐν ἔτει 325, ὁ ὁποῖος ὅχι μόνον παρευρέθη ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ τῇ προτροπῇ τῶν Ἁγίων Πατέρων συνεκάθισεν μετ’ αὐτῶν. Ἐν τῇ Συνόδῳ

ταύτη ἅφ' ἑνός μέν κατεδικάσθησαν αἱ βλασφημίαι τοῦ διακόνου Ἀρείου, τοῦ ἄρνούμενου τήν θεότητα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἀνακηρύττοντος Αὐτόν “κτίσμα” καί “ἐξ οὐκ ὄντων γενέσθαι”. ἅφ' ἑτέρου δέ ἀνεθεματίσθη καί ἐκ τοῦ Θεανθρωπίνου σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπεβλήθη καί καθηρέθη.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ αἵρετική διδασκαλία καί δοξασία τοῦ Ἀρείου ἀπετέλεσε τήν πηγὴν ὅλων τῶν μετέπειτα ἀναφυσισῶν αἱρέσεων ὑπὸ “ἀνδρῶν λαλούντων διεστραμμένα” (Πρβλ. Πράξ. 20,30) καί “ἐπαγγελλομένων περὶ τήν πίστιν ἡστόχησαν”, (Πρβλ. Α΄ Τιμ. 6,21). Μὲ ἄλλα λόγια, αἱρετικοί εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι διαστρέφουν τήν Ἀγίαν Γραφήν καί τήν ὑπὸ τῶν ἁγίων μαθητῶν καί ἀποστόλων τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοθεῖσαν ἡμῖν ὑγιαίνουσαν πίστιν, ὡς κηρύττει ὁ Θεὸς Παῦλος λέγων: “ἔσται γάρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τήν ἀκοήν, καί ἀπὸ μέν τῆς ἀληθείας τήν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δέ τούς μύθους ἐκτραπήσονται”, (Β΄ Τιμ. 4, 3-4).

Οἱ κατέχοντες τήν ὑγιαίνουσαν πίστιν εἶναι οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, τοῦτέστιν οἱ ὑπὸ τῶν τιμίων αὐτῶν χειρῶν χειροτονηθέντες καί ἐγκατασταθέντες Ἐπίσκοποι, εἰς τούς ὁποίους ὁ μακάριος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: “προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος”, (Πράξ. 20,28).

Οὗτοι εἶναι οἱ ἅγιοι Πνευματοφόροι Πατέρες, οἱ ὁποῖοι τήν σώζουσαν ὁρθὴν καί ὑγιαίνουσαν ἡμῶν πίστιν περιεχαράκωσαν θεολογήσαντες ἐν Οἰκουμενικαῖς καί Τοπικαῖς ἱεραῖς Συνόδοις.

Τοῦτου ἕνεκεν ὁ Θεσπέσιος Παῦλος καλεῖ ἑαυτόν Πατέρα, διότι ἐγέννησε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ πολλά τέκνα, ὡς λέγει ἀπευθυνόμενος πρὸς Κορινθίους: “ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλούς πατέρας· ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμεῖς ἐγέννησα”, (Α΄ Κορ. 4,15). Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Παύλου, ὁ πολὺς Ὁριγένης λέγει: “Πατὴρ μέν ὁ πρῶτος σπεῖρας τὸν Χριστιανισμόν· παιδαγωγὸς δέ ὁ μετὰ τοῦτο παραλαβὼν παῖδα καί ἄγων αὐτόν”. [Καί ἀναλυτικώτερον: Πατέρας εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πρῶτος διέδωσε καί ἐκήρυξε τήν Χριστιανικὴν πίστιν, ἐν ᾧ παιδαγωγὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει τὸν παῖδα καί ἐπιμελεῖται τῆς Χριστιανικῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς (παιδείας)].

Τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Κοινωνίαν καί διαδοχὴν μεταξὺ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας λέγων: “Τῶν ἀποστόλων τό κήρυγμα, καί τῶν Πατέρων τά δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τήν πίστιν ἐκράτυνεν· ἥ καί χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὑφαντόν ἐκ τῆς ἄνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τό μέγα μυστήριον”.

Ὅντως ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὀρθοτομεῖ καί δοξάζει τό μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον, τό μυστήριον δηλονότι τῆς ἐνσαρκώσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τῶν ἐπισκόπων αὐτῆς καί Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐνδεδυμένων τήν ἐξ ὕψους δύναμιν τήν δοθεῖσαν εἰς τούς Ἀποστόλους μετὰ τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου εἰς τούς οὐρανούς: “καί ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς μου ἐφ' ὑμεῖς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ

ἐνδύσθησθε δύναμιν ἐξ ὕψους", (Λουκ. 24, 49).

Τὴν ἐξ ὕψους ταύτην δύναμιν, τὸν φωτισμὸν δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεδύθησαν οἱ συγκροτήσαντες τὴν ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον χριστοφόροι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, οἱ ὅποιοι ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ φωνῇ τὸν μὲν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ ἀνεκήρυξαν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ καὶ Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ συνέγραψαν δὲ τὸ μακάριον καὶ σεπτὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Τὸ δὲ Σύμβολον τῆς πίστεως, τὸ ὁποῖον ἀνεπλήρωσε ἡ δευτέρα ἐν Κωνσταντινουπόλει Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῷ 381 μ.Χ. ἀποτελεῖ τὴν "καλὴν παρακαταθήκην" (Β΄ Τιμ. 1,14), τὸν καλὸν καὶ πολῦτιμον δηλονότι θησαυρὸν τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας, τὸν ὁποῖον ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς πνευματοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς ἀκούσωμεν καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον λέγοντα: "Πίστιν δὲ ἡμεῖς οὔτε παρ' ἄλλων γραφομένην ἡμῖν νεωτέραν παραδεχόμεθα οὔτε αὐτοὶ τὰ τῆς ἡμετέρας διανοίας γεννήματα παραδιδόναι τολμῶμεν, ἵνα μὴ ἀνθρώπινα ποιήσωμεν τὰ τῆς εὐσεβείας ρήματα, ἀλλ' ἅπερ παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων δεδιδάγμεθα, ταῦτα τοῖς ἐρωτῶσιν ἡμᾶς διαγγελλόμεθα".

[Καὶ ἀπλούστερον: Οὔτε δὲ καμμίαν νεωτέραν ὁμολογίαν πίστεως συνταχθεῖσα ἀπὸ ἄλλους παραδεχόμεθα οὔτε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τολμῶμεν νὰ παραδώσωμεν προϊόντα τῆς ἰδικῆς μας διανοίας, διὰ νὰ μεταβάλωμεν τοὺς λόγους τῆς εὐσεβείας εἰς ἀνθρωπίνους λόγους. Ἀλλ' ὅσα ἔχομεν διδαχθῇ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας, αὐτὰ διακηρύσσομεν πρὸς τοὺς ἐρωτοῦντας].

Σημαντικὸν παράδειγμα τῆς συμβολῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν δογμάτων τῆς σωτηριώδους πίστεως αὐτῆς εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ διωκτῶν τοῦ Ἁγίου Πατρός ἡμῶν Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης λεχθέν κατὰ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ: "Πολύκαρπος ὡμολόγησεν αὐτόν Χριστιανὸν εἶναι". Τούτου λεχθέντος ὑπὸ τοῦ κήρυκος, ἅπαν τὸ πλῆθος ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων τῶν τὴν Σμύρναν κατοικούντων ἀκατασχέτῳ θυμῷ καὶ μεγάλῃ φωνῇ ἐβόα: "Οὗτός ἐστίν ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος, ὁ Πατὴρ τῶν Χριστιανῶν, ὁ τῶν ἡμετέρων Θεῶν καθαιρέτης, ὁ πολλοὺς διδάσκων μὴ θύειν μηδὲ προσκυνεῖν".

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρός τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης ἀπεικονίζεται ὁ προφητικὸς καὶ Ἀποστολικὸς χαρακτήρ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ σωτηριῷδεῖ ἔργῳ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ τοῦτο διότι οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν τὴν ἐγγύησιν τῆς ἀνοθεύτου καὶ ὑγιαινοῦσης πίστεως, τουτέστιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ἡ ὁποία προσδιορίζει, ἢ καλλίτερον εἶπεῖν, ὑποφαίνει τὸν τρόπον ζωῆς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν.

Διό καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ σήμερον τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως μετὰ τῶν θεηγόρων Ἀποστόλων εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς στερέωσιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας. Μετὰ δὲ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν: "Ὑπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὡδηγήσας· πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι". Ἀμήν. Ἐτη πολλά καὶ εἰρηνικά".

Ἦκολούθησε δεξίωσις καὶ τράπεζα, τὴν ὁποίαν παρέθεσε πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ ἡ Κοινότης.

Ἠκολούθησεν ἐπίσκεψις εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς Ρωμαιορθοδόξου κ. Ραγούαν Σάαντ, βοηθούσης εἰς τὸ ἔργον τοῦ διαδικτύου τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 21^η Μαΐου / 3^η Ιουνίου 2024, ἑωρτάσθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησθῆσκει τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου ἐνδόξου βασιλέως καὶ ἰσαποστόλου ἁγίου Κωνσταντίνου, τῆς ἀναγνώσεως δηλονότι τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἐλευθέρας θρησκείας ἐντός τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους διὰ τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τὸ 312 μ.Χ. καὶ τῆς Ἀγίας Ἑλένης, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη τοὺς Ἀγίους Τόπους τὸ ἔτος 326 μ.Χ. καὶ ἀνήγειρε τὸν Πανίερὸν Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Βηθλεέμ καὶ ἄλλα προσκυνήματα.

Διὰ τοῦ ἔργου τῶν δύο Ἀγίων τούτων ἐνεκαινιάσθη ἡ νέα ἐποχὴ τῆς Ρωμαιορθοδόξου παραδόσεως εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν.

Πρὸς τιμὴν τῶν δύο ἁγίων τούτων μεγάλων βασιλέων καὶ ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἰδρυτῶν καὶ προστατῶν τῆς Ρωμαιορθοδόξου ἐποχῆς εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, κρατούσης ἄχρι τῆς σήμερον ἐν τῷ θεσμῷ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ Κεντρικόν Μοναστήριον, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, καὶ ἱεουργούντων τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου καὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νικοδήμου, Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ ἐφημερίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγάλης Παναγίας Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἐπιφανίου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Πραιτωρίου Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου.

Ἐτελέσθη ὡσαύτως Ἀναστάσιμος πανηγυρικὴ θεία Λειτουργία τὴν πρωΐαν, λειτουργούντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Τυπικάρη Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Στεφάνου, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ Ἡγουμένου Ἀκκρης Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τοῦ π. Φάραχ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ψαλλόντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών, παρουσίᾳ τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα ἐν τῇ συμμετοχῇ τῶν Ἀραβοφώνων Ὀρθοδόξων πιστῶν καὶ προσκυνητῶν.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἠκολούθησε ἐπίσημος ἄνοδος ἐν πλήρει Ἱερατικῇ λειτουργικῇ ἀμφιέσει εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ Πατριαρχείου.

Κατά τήν διάβασιν τῆς Πύλης τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐπιμελουμένη τοῦ Ἀρτοποιείου καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σεϊδανάγιας μοναχή Σεραφεῖμα ἀπένειμε τὰ ἀρτίδια εὐλογίας εἰς τοὺς διερχομένους.

Εἰς τό Πατριαρχεῖον ὁ Μακαριώτατος, διένειμε Πατριαρχικάς εὐλογίας, ἠύχθη εἰς τοὺς ἑορταστάς τὰς πρεσβείας τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ἐν ᾧ προσεφώνησε τὰ κάτωθι:

“Οὐκ ἐξ ἀνθρώπων εἴληφε, τό βασίλειον κράτος, ἀλλ’ ἐκ τῆς θείας Χάριτος, Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, σύν τῇ μητρί οὐρανόθεν, ἐξαστράπτων δέ βλέπει, Σταυροῦ τό θεῖον τρόπαιον· ὅθεν τούτῳ ὀλέσας τοὺς δυσμενεῖς, τῶν εἰδώλων ἔλυσε τήν ἀπάτην, ἐν κόσμῳ δέ ἐκράτυνε, τήν ὀρθόδοξον πίστιν”.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί Προσκυνηταί,

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἑορτίῳ μνήμῃ τῶν ἁγίων ἐνδόξων, θεοστέπτων καί ἰσαποστόλων μεγάλων βασιλέων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Οἱ Ἅγιοι οὗτοι ἀνεδείχθησαν μεγάλοι βασιλεῖς καί ἡγέται ὅχι μόνον διὰ τήν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καί διὰ σύμπασαν τήν ἀνθρωπότητα. Ἐπ’ αὐτοῦ καί δι’ αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐξεδόθη τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων τῷ 313 μ.Χ. διὰ τοῦ ὁποίου ἔπαυσαν πάντες οἱ κατά τῆς Ἐκκλησίας διωγμοί, ἐθριάμβευσεν ὁ Χριστιανισμός καί κατελύθη τό σκότος τῆς δαιμονιώδους εἰδωλολατρείας. Τῷ 325 συνήθροισε τήν ἐν Νικαίᾳ Α΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τήν ὁποίαν καί προσηγόρευσε αὐτοπροσώπως. Τῷ 328 κατέβαλε τὰ θεμέλια τῆς ἐπωνύμου αὐτῷ Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τήν ὁποίαν μετηνέχθη ὁ αὐτοκρατορικός θρόνος ἐκ τῆς Ρώμης, ἐπονομασθεῖσα καί αὕτη Νέα Ρώμη.

Τήν ἀνεκτίμητον ταύτην συμβολήν ἐξόχως ἐμεγάλυνε ἡ ὑπὸ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης ἐπιδειχθεῖσα εὐλάβεια διὰ τοὺς ἁγίους Τόπους καί δὴ διὰ τήν οἰκοδομήν τοῦ σωτηρίου Μαρτυρίου, τοῦ ἱεροῦ δηλονότι μνήματος τοῦ Χριστοῦ τῷ 326. “Οὗτος καί πρῶτος καί μόνος μοι σκοπός... ὅπως τόν ἱερόν ἐκεῖνον τόπον, ὃν Θεοῦ προστάγματι αἰσχίστης εἰδώλου προσθήκης ὥσπερ τινός ἐπικειμένου βάρους ἐκούφισα (=ἐλάφρυνα) ἅγιον μὲν ἐξ ἀρχῆς Θεοῦ κρίσει γεγεννημένον, ἁγιώτερον δ’ ἀποφανθέντα ἅφ’ οὗ τήν τοῦ σωτηρίου πάθους πίστιν εἰς φῶς προήγαγεν, οἰκοδομημάτων κάλλει κοσμήσωμεν”, γράφει εἰς τήν πρὸς Μακάριον Ἐπίσκοπον τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

Εὐγνώμονες ὄντες εἰς τοὺς ἐνδόξους τούτους ἰδρυτάς τοῦ “Τάγματος τῶν Σπουδαίων”, τήν Γεραράν δηλονότι Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα ἅφ’ ἐνός καί τοὺς γεννήτορας τοῦ χριστοπρεποῦς πνευματικοῦ μεγέθους τῆς Ρωμηοσύνης ἅφ’ ἐτέρου, χρεωστικῶς ἐτελέσαμεν Πατριαρχικὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Μοναστηριακῷ Ναῷ ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, ἔνθα ἱκετηρίους δεήσεις ἀνεπέμψαμεν τῷ ἁγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ ὑπὲρ εἰρήνης ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πυρός τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη περιοχῇ ἡμῶν.

Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: “Χαίροις Κωνσταντῖνε πάνσοφε, ὀρθοδοξίας πηγὴ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἅπασαν. Χαίροις ἡ ρίζα,

ἐξ ἧς ἐβλάστησε, καρπὸς ὁ τρέφων, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις τό καύχημα, τῶν περάτων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρώτιστε· Χαῖρε χαρά τῶν πιστῶν”.

Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καὶ εἰρηνικά”.

Εἰς τό πλαίσιον τῆς δεξιώσεως ταύτης ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τόν Ἀγγλικανόν Ἐπίσκοπον Antony Poggio, General Secretary of the Anglican Communion, μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χουσάμ, Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τοῦ π. Donald.

Ἦκολούθησε μοναστηριακή τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον 19^{ον} Μαΐου/ 1^{ον} Ἰουνίου 2024 ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν ἡ ἐορτή τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τό Πατριαρχεῖον, εἰς τό ἐν Νεαπόλει τῆς Σαμαρείας Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ.

Κατά τὴν ἐορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ὅλη ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἀναμιμνήσκεται ἀκολουθοῦσα τόν Εὐαγγελιστὴν Ἰωάννην (κεφ. 4) ὅτι εἰς τό ἐν Νεαπόλει τῆς Σαμαρείας Φρέαρ τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ ἡ Σαμαρεῖτις γυνή, ἐλθοῦσα ἵνα ἀντλήσῃ ὕδωρ, ἦντλησε τό ὕδωρ τῆς ζωῆς, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος καὶ ἀπεκάλυψε αὐτῇ ὅλα τὰ τῆς ζωῆς αὐτῆς καὶ ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ λαλῶν μετ’ αὐτῆς.

Ἐκτοτε ἡ Σαμαρεῖτις γυνή ἐγκατέλειψε τόν πρότερον ἁμαρτωλὸν τρόπον ζωῆς αὐτῆς καὶ μάλιστα ἐμαρτύρησε τιμωμένη ὡς μάρτυς Φωτεινὴ ὡς καὶ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς, υἱοὶ καὶ ἀδελφαί.

Ἐνταῦθα παρὰ τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ καὶ ἐντός τοῦ περικαλλοῦς Ναοῦ, τόν ὁποῖον ἀνήγειρεν ὁ δραστήριος ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λύδρας καὶ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφανίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, Πρεσβυτέρων τῆς περιοχῆς Σαμαρείας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλόντων τοῦ ἡγουμένου τῶν Ραφιδίων Ἀρχιμανδρίτου π. Λεοντίου δεξιὰ ἐλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τῆς πόλεως τῆς Νεαπόλεως ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καὶ προσευχομένου πιστοῦ λαοῦ τῆς περιοχῆς καὶ προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ ἐλληνιστί:

“Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δι’ ἂν πῖν ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μή διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τό ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον”, (Ἰωάν 4, 13-15),

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Φρέατος τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς ἐορτήν, τῆς Ἀγίας δηλονότι μάρτυρος Φωτεινῆς.

Εἰς τὸν μετὰ τῆς Σαμαρείτιδος διάλογον αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς λέγει αὐτῇ: “...Τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον”, (Ἰωάν. 4,14) Ἑρμηνεύων τὸν Κυριακὸν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει:”

“Ἰστέον δέ ὡς ὕδωρ ἂν τούτοις τὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Χάριν ὁ Σωτὴρ ἀποκαλεῖ, ἥς εἴπερ τις γένοιτο μέτοχος ἀναπηγάζουσιν ἔξει λοιπὸν ἐν ἑαυτῷ τῶν θείων μαθημάτων τὴν χορηγίαν, ὡς μηκέτι μέν αὐτῷ τῆς παρ’ ἐτέρων νοουθεσίας ἐνδεῖν, ἐξαρκεῖν δέ μᾶλλον εἰς τό δύνασθαι ραδίως παρακαλεῖν, τοὺς οἷσπερ ἂν γένοιτο διψῆν τὸν θεῖον τε καὶ οὐράνιον λόγον, ὅποιοι τινες ἦσαν κατὰ τὸν παρόντα βίον καὶ ἐπὶ γῆς ἔτι πολιτευόμενοι ἅγιοί τε προφηῇται καὶ ἀπόστολοι καὶ οἱ τοῖς ἐκείνων κληρονόμοι λειτουργίας, περὶ ὧν γέγραπται ‘καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ’ εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου’, (Ἦσ. 12-3).

Καὶ ἀπλούστερον: πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ὁ Σωτὴρ ἐδῶ ἀποκαλεῖ “ὕδωρ” τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐάν κάποιος θὰ πρέπη νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς Χάριτος αὐτῆς, τότε θὰ ἔχῃ τὴν παροχὴν τῆς Θείας γνώσεως, πηγάζουσιν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ὥστε οὗτοι δέν χρειάζονται πλέον τὴν νοουθεσίαν τῶν ἄλλων. Ἀντ’ αὐτῶν, οὗτοι θὰ εἶναι ἐπαρκεῖς καὶ ἱκανοί νὰ προτρέπουν / ἐνθαρρύνουν μετ’ εὐκολίας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι διψοῦν τὸν θεῖον καὶ οὐράνιον λόγον. Οὗτοι ἦσαν οἱ Ἅγιοι, οἱ Προφῆται καὶ οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν ἐπίγειον αὐτῶν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ οἱ κληρονόμοι τῆς λειτουργίας / διακονίας αὐτῶν, περὶ τῶν ὁποίων εἶναι γεγραμμένον: “καὶ ἀντλήσατε ὕδωρ μετ’ εὐφροσύνης ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου”. (Ἦσ. 12-3).

Ἑρμηνεύων καὶ πάλιν ὁ Ἅγιος Κύριλλος τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Προφήτου Ἠσαΐου λέγει: “Ὑδωρ” μέν ἀποκαλεῖ τὸν ζωοποιὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, “πηγὰς” δέ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, Εὐαγγελιστάς καὶ Προφῆτας. “Σωτήριον” δέ τὸν Χριστόν. Ὅντως, διὰ τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Ἅγιοι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγελισταὶ συνέγραψαν τὰς Ἀγίας Γραφάς. Αἱ δέ Ἅγιοι Γραφαὶ εἶναι ἐκεῖναι ,αἱ ὁποῖαι τρέφουν τὴν σωτηριώδη πίστιν εἰς Χριστόν διὰ τῆς γνώσεως αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον: “ἀπό βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρτιος ᾦ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος”. (Β΄ Τιμ. 3, 15-17).

Μέ ἄλλα λόγια, τό ὕδωρ τό ὁποῖον προσέφερεν ὁ Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα ἦτο ἡ δωρεά τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος, τοῦ ὁδηγοῦντος τόν ἄνθρωπον τόν ἔχοντα καθάραν καρδίαν εἰς τήν θέωσιν αὐτοῦ, τοὔτέστιν εἰς τήν αἰώνιον ζωήν. “Μακάριοι οἱ καθαροί τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοί τόν Θεόν ὁψονται”, λέγει Κύριος, (Ματθ. 5,8).

Ἀξιοσημείωτον ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἰς τόν διάλογον Αὐτοῦ μετά τῆς Σαμαρείτιδος ἀφ’ ἐνός μὲν διδάσκει ὅτι “Πνεῦμα ὁ Θεός καί τούς προσκυνοῦντας Αὐτόν ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν”, (Ἰωάν. 4-24), ἀφ’ ἑτέρου δέ ἀποκαλύπτει εἰς τήν Σαμαρείτιδα τήν λέγουσαν: “οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα”, (Ἰωάν. 4, 25), ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας. “Εἰμὶ ἐγώ, ὁ λαλῶν σοι”, (Ἰωάν. 4,26).

Σχολιάζοντες τούς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Ἰησοῦ ὁ μὲν Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει:

“Πολλοί μὲν δοκοῦσι προσκυνεῖν κατὰ ψυχὴν οὐκ ὀρθὴν δέ δόξαν περὶ τοῦ Θεοῦ ἔχουσι. Προσέθηκε δέ τοῦτο τό ἐν ἀληθείᾳ. Δεῖ γάρ καί κατὰ νοῦν προσκυνεῖν τῷ Θεῷ καί ἀληθῇ δόξαν περὶ Αὐτοῦ ἔχειν”. [Πολλοί ἀπονέμουν εἰς τόν Θεόν πνευματικὴν λατρείαν, δηλαδή μέ τόν νοῦν τους, ἀλλὰ εὐρίσκονται ἐκτός τῆς σωτηριώδους ἀληθείας. Λέγει τοῦτο ὁ Ἰερὸς Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ καθαρὸτητα τοῦ βίου καί ἡ ὀρθότης τῶν δογμάτων συνιστοῦν τήν ἀληθινὴν καί σώζουσιν λατρείαν τοῦ Θεοῦ].

Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: “Οὐ ταῖς ἀπαιδεύτοις ψυχαῖς ἢ καί ἀμαθέσι παντελῶς Ἐαυτὸν ἀνακαλύπτει Χριστός, ἀλλ’ ἐκεῖναις μᾶλλον ἐπιλάμπει καί φαίνεται, αἵπερ ἂν εἶεν ἤδη πρὸς τό βούλεσθαί τι μαθεῖν ἐτοιμότεραι, καί τῆς πίστεως τήν ἀρχὴν ἐν ἀπλοῖς ὠδίνουσιν λόγοις, πρὸς τήν τῶν τελειωτέρων ἐπείγονται γνῶσιν”: Ὁ Χριστός, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος, δέν ἀποκαλύπτεται ἀπλῶς καί μόνον εἰς ψυχὰς πού εἶναι ἀπαιδευτές καί τελείως ἀμαθεῖς (σάν τήν Σαμαρείτιδα), ἀλλὰ σέ ἐκεῖνες τίς ψυχές ἐπιλάμπει καί φαίνεται, πού ἔχουν προετοιμάσει τόν ἑαυτὸν τους διὰ νά μάθουν κάτι καί μέσα τους ἔχουν γεννήσει τήν πίστη καί “πρὸς τήν τῶν τελειωτέρων ἐπείγονται γνῶσιν”, δηλαδή βιάζονται νά μάθουν τὰ τελειότερα μυστήρια. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς διακρίνεται ἡ Σαμαρεῖτις, εἰς τήν ἀναζήτησιν τῆς γνώσεως τῆς τελειωτέρας πίστεως, ἡ ὁποία πίστις διακρίνεται εἰς εἰσαγωγικὴν καί τελείαν.

Ὡς δέ σχολιάζει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: “Ὁ Χριστός σταματᾷ τόν διάλογον μετά τῆς Σαμαρείτιδος, ὅταν ἦλθον οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ καί ἐθαύμασαν ὅτι μετά γυναικὸς ἐλάλει”, (Ἰωάν. 4,27) [Σιωπᾷ λοιπόν ὁ Χριστός, λέγει ἡ Γραφή. Ἀφ’ οὗ ἐμφύτευσεν τόν θερμόν σπινθῆρα τῆς πίστεως εἰς τούς Σαμαρείτας, ὁ Χριστός ἐπιτρέπει κατὰ τήν διάβασιν / τό πέρασμα τοῦ χρόνου νά ἐξαφθῇ αὐτός ὁ σπινθὴρ εἰς μεγάλην φλόγα. Ἔτσι θά πρέπη νά κατανοήσῃς τό ὑπ’ αὐτοῦ λεγόμενον: “Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τήν γῆν καί τί θέλω, εἰ ἤδη ἀνήφθῃ;”, (Λουκ. 12,49)].

Οὗτος ὁ Θεῖος καί θερμὸς σπινθὴρ, ὁ ἐμφυτευθεὶς ἐν τῇ ἀδόλῳ καρδίᾳ τῆς Σαμαρείτιδος γυναικὸς, ἀνέδειξεν αὐτὴν μεγαλομάρτυρα καί Ἰσαπόστολον τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο καί ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως τιμᾷ αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς πατρίδι, τῇ Σαμαρείᾳ, ὡς λέγει καί ὁ ὕμνωδός: “Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρ μου παντοδύναμε, καί γυναικί ὁμιλήσας, ἐζήτεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου πηγάσας ὕδωρ, Ἑβραίοις, ἦν πρὸς πίστιν σὴν ἔλαβες, καί νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰωνίως”.

Σημειωτέον ὅτι αὐτός οὗτος “ὁ θερμός σπινθήρ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς” ἔχρισε τοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ “Χριστιανούς”, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων: “Ἐγένετο δέ αὐτούς, Παῦλον καὶ Βαρνάβαν, ... ἐνιαυτόν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὅχλον ἱκανόν, χρηματίζειν τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητάς Χριστιανούς”, (Πράξ. 11, 25-26).

Μέ τὸ ὄνομα αὐτό οἱ πρῶτοι κληθέντες Χριστιανοὶ ἐξεδήλωναν τὴν προσδοκίαν νὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἐν οὐρανοῖς· νὰ γίνουν “κληρονόμοι θεοῦ” καὶ “συγκληρονόμοι Χριστοῦ”, (Ρωμ. 8-17). Τὸ ὄνομα τοῦτο υἱοθέτησε καὶ ἐτίμησε μέ τὸ μαρτυρικόν αὐτῆς αἶμα καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ γενομένη συγκληρονόμος Σαμαρεῖτις γυνή, “ἡ εἰποῦσα τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα”, (Πρβλ. Ἰωάν. 4, 28-29).

Τὴν ἀνεκτίμητον ταύτην κληρονομίαν, τούτέστιν τὴν ὀνομασίαν “Χριστιανός” ἐλάβομεν καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, κατὰ τὸ βάπτισμα ἡμῶν, ἐγκεντρισθέντες ἐν τῷ σώματι τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὀνομασία ὅμως αὕτη συνεπάγεται συμμόρφωσιν πρὸς τὸν κατὰ Χριστὸν τρόπον ζωῆς ἡμῶν. “Οὐκ ἐστε ἐαυτῶν·

ἡγοράσθητε τιμῆς”, (Α΄ Κορ. 6,19-20), κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Ὅντως, δέν ἀνήκομεν πλέον εἰς τὸν ἐαυτόν μας, διότι ἡγοράσθημεν μέ τὸ τίμιον Αἶμα τοῦ Σταυρωθέντος καὶ Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Εἴμεθα πλέον μέλη τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοὶ μου, οἱ τιμῶντες σήμερον τὴν μνήμην τῆς Ἀγίας Σαμαρείτιδος παρακαλέσωμεν μετ’ Αὐτῆς τὸν εὐσπλαγχνον Κύριον λέγοντες: “Παράσχου μοι τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν, Ζωοδότα, Κύριε δόξα σοι”.

Χριστὸς Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καὶ εἰρηνικά”.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Πρὸ τῆς ἐξόδου Αὐτοῦ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὁ Μακαριώτατος ἤκουσε μετ’ εὐχαριστήσεως πολλῆς τὸν ὕμνον Χριστὸς Ἀνέστη εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀραβικὴν καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ ῥσματα ὑπὸ ὁμάδος μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς γειτνιαζούσης πόλεως Ζαπάμπδε ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ διδάξαντος αὐτὰ Ρωμαιορθοδόξου πιστοῦ Νταούντ, σπουδάσαντος θεολογίαν εἰς τὴν Κύπρον.

Ἀκολούθως ἔλαβε χώραν δεξίωσις κεράσματος καὶ ἐόρτιος τράπεζα ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Παραλύτου, 13ην/ 26ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ Παραλυτικοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς διηγεῖται αὐτό ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (5,2-16) εἰς τὴν Προβατικὴν Κολυμβήθραν, τὴν ἔχουσαν πέντε στοάς, παρὰ τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος.

Ὁ Κύριος διὰ τοῦ ζωοποιοῦ λόγου Αὐτοῦ συνέσφιγξε τὰ παραλελυμένα μέλη τοῦ κειμένου ἐν παραλυσίᾳ ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἀνθρώπου καὶ ἔδωκεν Αὐτῷ τὴν δύναμιν, ὥστε ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιεπάτει.

Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐωρτάσθη εἰς τὴν παρακειμένην τῇ Ναζαρέτ κώμῃ τοῦ Ρέϊνε.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο δεκτός ἐν θερμῇ ὑποδοχῇ ὑπὸ τῶν Προσκόπων, τῶν Ἱερέων καὶ τοῦ λαοῦ καὶ προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ Ἱερόν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσσοφώνων Πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ὁ π. Συμεὼν, Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ψαλλούσης δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀραβιστί καὶ ἑλληνιστί τῆς χορωδίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

“Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομῶντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων, καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὗρεν ὁ Χριστὸς ὀκτὼ καὶ τριάκοντα ἐτῶν παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς αὐτόν· θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενὼν ἀπεκρίνατο· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἄρόν σου τὴν κλίνην, ἵδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς θεοτόκου πρεσβείαις Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος”, ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ τὰς νόσους καὶ πάθη ἰώμενος θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον, Κυριακὴν τετάρτην ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐν τῷ περικαλλεῖ τούτῳ Ναῷ τῆς ἐν Ρένε ἀξιεπαίνου Ρωμαιορθοδόξου Κοινότητος ὑμῶν, ἵνα εὐχαριστιακῶς συνεορτάσωμεν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ μνημονευόμενον θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου ἀνθρώπου.

Εἰς τὸ σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα διακρίνομεν δύο τινά: πρῶτον τὸν ἐπὶ τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη ἔχοντα τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ παράλυτον ἄνθρωπον, τὸν ἐλπίζοντα τὴν θεραπείαν αὐτοῦ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ. “Ἄγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐταράσσετο τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος ὑγιῆς ἐγένετο ὥδῃποτε κατείχετο

νοσήματι”, (Ιωάν. 5,4), λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Καί δεύτερον, τήν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς προβατικῆς Κολυμβήθρας λέγοντος τῷ παραλύτῳ ἀνθρώπῳ: “θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τό ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τήν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δέ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρό ἐμοῦ καταβαίνει. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· ἔγειρε, ἄρον τόν κράβαττόν σου καί περιπάτει”, (Ιωάν. 5, 6-8).

Κατά τούς ἐγκρίτους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός ἐπιλέγει μεταξύ τῶν πολλῶν ἀσθενῶν τόν συγκεκριμένον παράλυτον, διὰ νά καταδείξῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος γενικώτερον εἶναι ἓνα μεγάλο τραῦμα ἀφ’ ἑνός καί ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, εἶναι μοναδικός καί ἀναμφισβήτητος ἰατρός τοῦ ἀνθρωπίνου σωματικοῦ καί ψυχικοῦ τραύματος, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: “ὅπου ἄν φανῇ Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία · κἄν τε γάρ ἴδῃ τελώνην καθήμενον ἐπὶ τοῦ τελωνείου, τοῦτον Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν ποιεῖ, κἄν μετὰ νεκρῶν ταφῇ, νεκρούς ἐγείρει· καί τυφλοῖς μέν τό βλέπειν χαρίζεται, κωφοῖς δέ τό ἀκούειν. Καί τās κολυμβήθρας περιέρχεται οὐ τās οἰκοδομάς ζητῶν, ἀλλά τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”. [Καί ἀπλούστερον· ὅπου φανῇ ὁ Σωτήρ ἐκεῖ καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Πηγαίνει νά συναντήσῃ τόν Ματθαῖον τόν τελώνην καί ὅχι μόνον νά τόν κἀνῃ μαθητήν Του, ἀλλά καί Ἀπόστολον καί Εὐαγγελιστήν. Ἀνασταίνει τούς νεκρούς, στούς τυφλοὺς χαρίζει τό φῶς, στούς κωφοὺς τήν δυνατότητα νά ἀκούουν. Περιέρχεται τίς κολυμβήθρες τοῦ νεροῦ, ὅχι τόσον διὰ νά θαυμάσῃ τά οἰκήματα, ἀλλά ” τούς νοσοῦντας ἰατρεύων”.

Τό ὅτι μέν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ μέγα τραῦμα, δηλαδή νόσημα ψυχικόν καί σωματικόν, ὁ δέ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ ἰατρός τοῦ ἀνθρώπου, συμμαρτυρεῖ καί ὁ ψαλμῶδός λέγων: “Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον... τόν εὐὶλατεύοντα πάσας τās ἀνομίας σου, τόν ἰώμενον πάσας τās νόσους σου”, (Ψαλμ. 102, 1,3).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Κύριος συγχωρεῖ καί θεραπεύει οὐχί μόνον τό ἠθικόν κακόν τοῦτέστιν τήν ἁμαρτίαν, ἀλλά καί τό φυσικόν κακόν τοῦτέστιν τήν νόσον.

Διό καί ἐπιτακτικῶς λέγει ὁ Ἰησοῦς τῷ παραλυτικῷ: “ἔγειρε, ἄρον τόν κράβατόν σου καί περιπάτει”, (Ιωάν 5,8). Ἑρμηνεύοντες τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον, ὁ μέν Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: “Οὐκ ἀνίστησι μόνον, ἀλλά καί τό κλινίδιον ἄραι κελεύει, ὥστε καί τό γινόμενον πιστώσασθαι θαῦμα καί μηδένα νομίσει φαντασίαν εἶναι τό γεγεννημένον ἢ ὑπόκρισις”, ὁ δέ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, “θεοπρεπές τό ἐπίταγμα καί τῆς ὑπέρ ἄνθρωπον δυνάμεως τε καί ἐξουσίας ἐναργεστάτην ἔχων τήν ἀπόδειξιν. Οὐ γάρ ἐπεύχεται τῷ κειμένῳ τῆς ἀρρωστίας τήν λύσιν, ἵνα μή κατά τινας φαίνοιτο καί αὐτός τῶν Ἀγίων Προφητῶν, ἀλλ’ ὡς τῶν δυνάμεων Κύριος ἐξουσιαστικῶς ἐπιτάττει γενέσθαι”.

Ὅντως τό γινόμενον θαῦμα, ἡ θεραπεία δηλονότι τοῦ Παραλυτικοῦ, δέν ἦτο φανταστική ἢ προσποιητή, ὁ δέ Χριστός ἐνήργησεν ὡς Κύριος τῶν δυνάμεων ἐξουσιαστικῶς καί οὐχί ὡς εἷς τῶν Προφητῶν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἀλήθειαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι “ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καί Κύριος τῶν κυριευόντων, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασία, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδέ ἰδεῖν δύναται”, (Α΄ Τιμ. 6, 15- 16) κατά τόν θεῖον Πάυλον, διαπρυσίως διακηρύττει καί ὁμολογεῖ ἡ Ἁγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατά τήν τρέχουσαν ἐορτήν τῶν ἐορτῶν καί πανήγυριν τῶν πανηγύρεων τοῦ Πάσχα, τῆς λαμπροφόρου δηλονότι Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. “Χριστός τό καινόν Πάσχα τό ζωόθυτον θῦμα, ἁμνός Θεοῦ ὁ αἵρων τήν ἁμαρτίαν κόσμου”, ἀναφωνεῖ μεγαλοφώνως

ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Μετά ταῦτα εὐρίσκει αὐτόν [τόν Παράλυτον] ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ: “Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14). Σχολιάζων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος λέγει: “διδάσκει δέ διὰ τούτων ὁ Κύριος ὡς οὐ μόνον εἰς τήν μέλλουσαν ἔσσεσθαι κρίσιν, ἀποθησαυρίζει θεός τοῖς ἀνθρώποις τὰ πλημμελήματα, (Πρβλ. Ρωμ. 2, 5-6), μαστιγοῖ δέ ποικίλως ἔτι ζῶντας ἐν σώμασι καί πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τοῦ πᾶσι δικάσοντος”, (Πρβλ. Πράξ. 2,20). Ὅτι δέ πολλάκις πληττόμεθα πταίνοντες καί λυποῦντες τόν θεόν ἐπιμαρτυρήσει βοῶν ὁ σοφώτατος Παῦλος:

[Καί ἀπλούστερον, μέ αὐτα τὰ λόγια ὁ Ἰησοῦς διδάσκει ὅτι ὁ θεός ὄχι μόνον ἀποθησαυρίζει τῶν ἀνθρώπων τὰ πλημμελήματα διὰ τήν μέλλουσαν κρίσιν, ἀλλά ἐπίσης ὅτι Αὐτός μαστιγοῖ τοὺς ἀνθρώπους κατὰ διαφόρους τρόπους, ἐν ὧσιν οὗτοι εὐρίσκονται ἐν ζωῇ σωματικῶς πρό τῆς μεγάλης καί ἐπιφανοῦς ἡμέρας τῆς κρίσεως τῶν πάντων. Ὁ σοφώτατος Παῦλος θά μαρτυρήσῃ ὅτι πολλάκις πληττόμεθα, δοκιμαζόμεθα, ὅταν πταίωμεν καί λυποῦμεν τόν θεόν]. “Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοί ἀσθενεῖς καί ἄρρωστοι καί κοιμῶνται ἱκανοί· εἰ γάρ ἑαυτούς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμενοι δέ ὑπό τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μή σύν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν”, (Α΄ Κορ. 11, 30-32).

Μέ τόν λόγον Του, “ Ἴδε ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μή χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5, 14) , ὁ Ἰησοῦς ἐπεσήμανεν εἰς τόν θεραπευθέντα καί ὑγιαίνοντα Παράλυτον τόν μέγαλον κίνδυνον, τόν ὁποῖον ἐγκυμονεῖ ἡ ὑποτροπή, δηλαδή ἡ ἐπάνοδος εἰς τό ἀμαρτωλόν βίον ἢ καλλίτερον εἶπεῖν, ἡ ἐπανάληψις τῶν παραπτωμάτων τῆς ἀμαρτίας, τὰ ὁποῖα ἐπέφερον τήν σωματικήν καί ψυχικήν, ἀλλά καί τήν ἀνίατον παραλυσίαν. Αἱ ἀμαρτίαι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, συγχωροῦνται, ἐφ’ ὅσον ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι εἰλικρινής. “Καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ὁ θεός οὐκ ἐξουδενώσει”, (Ψαλμ. 50,19), λέγει ὁ ψαλμωδός. Παραμένουν ὅμως τὰ στίγματα τῆς ἀμαρτίας εἰς τήν ψυχήν, ὅπως παραμένουν καί εἰς τό σῶμα μετά ἀπό τήν θεραπείαν τῶν τραυμάτων, ὡς λέγει ὁ μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Ἀθανάσιος: “ὁ μετανῶν τοῦ ἀμαρτάνειν παύεται, ἔχει δέ τῶν τραυμάτων τὰς οὐλὰς”, διὰ τοῦτο καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἐπισημαίνει τήν ἀλήθειαν ταύτην λέγων: “μή γάρ δὴ ἐπειδὴ ἀκούεις μετάνοιαν δεδύσθαι ἀδεῶς καί τό ἀμαρτάνειν χώρει ... διότι κἂν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή ἐλέγχει τό πάθος” . [Καί ἀπλούστερον, μετά λοιπόν ἀπό τήν μετάνοιαν καί τήν ἐξομολόγησίν σου, μή προχωρεῖς δίχως δέος / φόβον διὰ νά ἀμαρτήσης. Διότι, καί ἂν πάλιν θεραπευθῇς, ἡ οὐλή δείχνει ὅτι κάποιον πάθος ἐτραυμάτισε τήν ψυχήν].

Μέ ἄλλα λόγια, μετά τήν ὑποτροπήν ἡ ψυχὴ σκληρύνεται καί ἡ μετάνοια γίνεται πολὺ δύσκολη, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος λέγων: “Ὁ γάρ μηδέ τῇ προτέρᾳ τιμωρίᾳ βελτιωθείς ἐπὶ μείζονα ἄγεται κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής”. Αὐτός ὁ ὁποῖος δέν ἐκαλυτέρευσε τόν ἑαυτόν του ἀπό τήν προηγούμενην τιμωρίαν ὁδηγεῖται σέ χειρότερα κολαστήρια ὡς ἀναίσθητος καί καταφρονητής]. Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, παρακαλέσωμεν Κύριον τόν θεόν ἡμῶν τόν ἀπ’ αἰώνων ἐγείραντα νεκρούς καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἰπώμεν: “Παράλυτον ὡς ἡγείρας Χριστέ, τήν παρειμένην μου ψυχήν ὑγίωσον, παραβάσεσι, καί βαδίζεῖν με τὰς σὰς ὁρθὰς εὐόδωσον τρίβους”. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησεν καί εἰς τὴν δεξίωσιν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Μετά χαρᾶς εὐχαριστοῦντες τῷ θεῷ καί πατρί τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτους καί μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν”. (Κολ. 1,11-14), κηρύττει ὁ μακάριος Παῦλος.

Σεβαστοί Πατέρες καί ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί ἀξότιμα μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή μεθ’ ὑμῶν Πασχάλιος Σύναξις πληροῖ χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως τὴν καρδίαν ἡμῶν. Καί τοῦτο, διότι διακρίνομεν ὅτι καίτοι ὀλίγοι ἀριθμητικῶς, ἀκατάσπαστον ἐπὶ τῷ θεῷ, ὅς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκοτους”, (Κολ. 1,13), τὴν ἐλπίδα τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως ἔχετε.

Ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, πηγὴ οὓσα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως Χριστοῦ τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν, ἀλλὰ καί μητέρα ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, κηρύττει καί καταγγέλλει ἀκαταπαύστως καί ἀδιακόπως διὰ μέσου τῶν αἰώνων, Χριστόν Ἐσταυρωμένον καί Ἀναστάντα οὐχὶ μόνον εὐαγγελικῶς καί πνευματικῶς, ἀλλὰ αἰσθητῶς καί φυσικῶς. “Ὁ ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ λόγου τῆς ζωῆς”, (Α΄ Ἰωάν. 1,1) κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καί θεολόγου.

Τό Ρωμαιο-Ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς δέ πάντες κληρὸς καί λαός, εἴμεθα τὰ μέλη τοῦ σώματος Αὐτοῦ ἀφ’ ἐνός καί τό “λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν” (Ρωμ. 11, 5) ἀφ’ ἐτέρου.

Τό δέ τοῦτο “λεῖμμα κατ’ ἐκλογὴν” δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν πιστὸν λαόν τοῦ θεοῦ τὸν καταγγέλλοντα τὴν βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς δικαιοσύνης. “Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ”, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, (Α΄ Ἰωάν. 4,16). Ὁ δέ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἐπικαλούμενος τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰώβ λέγει: “καί τό τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαγχνός ἐστὶν ὁ Κύριος καί οἰκτίρμων”, (Ἰακ. 5,11).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄπειρον ἀγάπην, φιλανθρωπίαν καί εὐσπλαγχνίαν εὐαγγελίζεται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ τῆς ἐορτῆς τῆς μνήμης τοῦ θαύματος τοῦ παρά τῇ προβατικῇ Κολυμβήθρᾳ εὕρισκομένου παραλύτου ἀνθρώπου, τοῦ ἐπὶ τριάκοντα καί ὀκτὼ ἔτη ἔχοντος τὴν ἀσθένειαν αὐτοῦ, (Πρβλ. 3,15).

Ὁ κόσμος ὅλος καί ἰδιαιτέρως ἡ περιοχὴ ἡμῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί τῆς Λωρίδος τῆς Γάζης, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δοκιμάζεται ἀπὸ τὴν σκληρότητα καί τὸν θανατηφόρον ἰόν τοῦ πολέμου καί τοῦ καταναλίσκοντος πυρός αὐτοῦ (Πρβλ. Ἑβρ. 12-29). Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀλαζονείαν τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων (Πρβλ. Α΄ Ἰωάν. 2-16), ἀλλὰ καί εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος λέγων : “ Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καί τὴν ἀνομίαν ποιεῖ καὶ ἡ

ἀμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία” (Α΄ Ἰωάν. 3,4) Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ὁ ἱατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν Κύριος Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ παραλυτικῷ ” ἴδε ὑγιῆς γέγονας μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοι τι γένηται”, (Ἰωάν. 5,14).

Ἡμεῖς δέ ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ἵνα περιπατῶμεν εἰς τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, εἰς Τόν Ὅποιον καί πιστεύομεν”, “ἵνα μὴ ἡ σκοτία ἡμᾶς καταλάβῃ”, (Ἰωάν. 12,35) Χριστός Ἀνέστη. Ἐτη πολλά καί εἰρηνικά.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τήν Κοινότητα τοῦ Ρεῖνε ωραιοτάτην εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διὰ τήν προστασίαν τῆς ἐνορίας αὐτῶν.

Μετά ταῦτα, ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τό νέον κέντρον τῆς Κοινότητος, τό ὁποῖον ἱδρύθη ἐπὶ γῆς, ἦν ἡγόρασε τό Πατριαρχεῖον, τό ὁποῖον ὠνομάσθη “Μακάρ Ρούμ”, ἥτοι ” ἡ Ἑστία τῆς Ρωμηοσύνης”.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<https://www.facebook.com/share/v/oeCikgi36AsaCdw/>

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 6^η/19^η Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ὡς Κυριακή τῶν Μυροφόρων εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Α΄. Εἰς Ρέμλην, ἀρχαίαν Ἀριμάθειαν.

Ἐξ αὐτῆς κατήγετο ὁ Ἰωσήφ, ὁ φέρων ἐξ αὐτῆς καί τήν ὀνομασίαν, «Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας». Διά τοῦτον μᾶς παραδίδουν οἱ Ἅγιοι Εὐαγγελισταί ὅτι «εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον» καί «ῆτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ» καί ἐνεταφίασεν αὐτό μετά τῶν Μυροφόρων γυναικῶν εἰς τό μνημεῖον «τό ἐγγὺς εἰς Γολγοθᾶν».

Διά τήν μνήμην τῆς ταφῆς τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῶν Μυροφόρων καί ὑπὸ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας καί διὰ τήν μνήμην τῆς ἀναγγελίας εἰς τὰς Μυροφόρους ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, εὐθύς ἅμα τῇ ὑποδοχῇ Αὐτοῦ ὑπὸ τῶν διδασκάλων καί τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην, εἰς τόν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ρέμλην, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰόππης κ. Δαμασκηνου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς πρώτου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ Ἡγουμένου εἰς Ἅγιον Γεώργιον Λύδδης Ἀρχιμανδρίτου π. Μαρκέλλου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ἐπιμελουμένου τοῦ ρέκτου Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί

μετεχόντων τῇ πανδήμῳ συμμετοχῇ πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης καί τῶν ὁμόρων περιοχῶν, τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν, πιστῶν ἐξ Ἱεροσολύμων, παρουσία τοῦ Πρέσβευς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη, τῶν Στρατιωτικῶν ἀκολουθῶν τῆς Πρεσβείας καί τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Ρέμλης.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ὁψίας δέ γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπό Ἀριμαθαίας, τοῦνομα Ἰωσήφ, ὃς καί αὐτός ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ· οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τό σῶμα», (Ματθ. 27,57-58), γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὠδήγησε τά διαβήματα ἡμῶν εἰς τήν πόλιν ὑμῶν τήν ἀγιογραφικὴν Ἀριμαθαίαν, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ κεκρυμμένος μαθητής Ἰωσήφ, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἐορτήν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ· πρὸς δέ καί τήν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων.

Ἡ σημερινή Κυριακή, ἡ τρίτη μετὰ τό Πάσχα καλεῖται Κυριακή τῶν Μυροφόρων πρὸς τιμὴν τῶν γενναίων καί πιστῶς ἀφοσιωμένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς, «συνακολουθήσασαι Αὐτῷ (τῷ Ἰησοῦ) ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας» (Λουκ. 23,49) μέχρι τοῦ Τάφου καί παραμείναι πισταί εἰς τήν διδασκαλίαν Αὐτοῦ, προσῆλθον ἐπὶ τῷ μνήματι, ἵνα ἀλείψωσι τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ διὰ μύρων, ἀψηφίσασαι πάντα κίνδυνον. Διό καί ἡξιώθησαν αὗται πρῶται νά ἀκούσουν κατ' ἀρχάς μέν παρὰ τοῦ ἐξαστράπτοντος ἀγγέλου: «οἶδα γάρ ὅτι Ἰησοῦν τόν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ἡγέρθη γάρ καθὼς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· καί ταχύ πορευθεῖσαι εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἡγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καί ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε», (Ματθ. 28, 5-7).

Μετὰ δέ ταῦτα ἤκουσαν παρ' Αὐτοῦ τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ, τοῦ συναντήσαντος αὐτάς τό «Χαίρετε». «Αἱ δέ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν Αὐτοῦ τούς πόδας καί προσεκύνησαν Αὐτῷ», (Ματθ. 28,9).

Ἑρμηνεύοντες τούς ἄνω λόγους ὁ μέν ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Κεκέρδακεν τό θῆλυ γένος καί λύσιν ὀνειδισμοῦ καί κατάρας ἀνατροπὴν. Ὁ γάρ εἰπὼν πάλαι πρὸς αὐτάς ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, παῦλαν αὐταῖς ἔδωκε συναντήσας αὐταῖς ἐν τῷ κήπῳ καί εἰπὼν· Χαίρετε». [Καί ἀπλούστερον· τό γένος τῶν γυναικῶν ὠφελήθη, διότι ἔλαβε τήν λύσιν τῆς ἀτιμώσεως καί τήν ἐξάλειψιν τῆς κατάρας. Καί τοῦτο διότι αὐτός, ὁ Ὁποῖος εἰς τό παρελθόν εἶπε εἰς τήν γυναῖκα ἐν λύπαις τέξῃ τά τέκνα, τώρα ἔδωκεν εἰς τὰς γυναῖκας εἰπὼν τό «Χαίρετε» κατὰ τήν συνάντησιν αὐτῶν εἰς τόν κήπον τοῦ Μνήματος].

Ὁ δέ Ζιγαβηνός λέγει: «Αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες, Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία, τοὔτέστιν ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἐκ πόθου καί τιμῆς ἐκράτησαν τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δε Ἰησοῦς οὐκ ἀπεκάλυψεν (=δέν ἡμπόδισεν) αὐτάς, παρέχων πληροφορηθῆναι (=δίδων εἰς αὐτάς τήν βεβαιότητα) διὰ τῆς ἀφῆς ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ

Ἰησοῦς φάσμα, (δηλαδή φάντασμα)».

Μέ ἄλλα λόγια, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ἀφ' ἑνός μὲν κατέδειξαν κατὰ τὸν ὑμνωδὸν ὅτι «φύσις ἀσθενῆς τὴν ἀνδρείαν ἐνίκησεν», ἀφ' ἑτέρου δέ ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδός: «Αἱ Μυροφόροι ὀρθρὶαι γενόμεναι, καὶ τό μνημῆμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρὸς τό μυρίσαι τό ἄχραντον Σῶμά σου, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιὰ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον. Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τό μέγα ἔλεος».

Συνεργοὶ τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἀνεδείχθησαν καὶ οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος, οἵτινες καὶ οὗτοι τὴν αὐτὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀνδρείαν ἐπιδειξάμενοι «ἔλαβον τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδωκαν αὐτό ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν· ἦν δέ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη», (Ἰωάν. 19, 40-41).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς Εὐαγγελικοὺς τούτους λόγους οἱ μὲν ἅγιοι Θεοφύλακτος καὶ Χρυσόστομος λέγουν: «Οὐ γὰρ ὡς κατάδικον ἐνταφιάζουσιν [τὸν Ἰησοῦν], ἀλλὰ πολυτελῶς», ὡς «μέγαν τινά καὶ θαυμαστόν». Ὁ δέ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνει λέγων: «Διὰ δέ τῆς τοῦ μνημείου καινότητος τό ἀτριβές ὥσατε καὶ ξένον τῆς ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν ἀναδρομῆς καὶ ἡ κατὰ τῆς φθορᾶς ἐπινοηθεῖσα καινοτομία διὰ Χριστοῦ σημαίνεται. Καινός γάρ ἡμῶν ὁ θάνατος ἐν θανάτῳ Χριστοῦ εἰς ὕπνου τρόπον τινά μετατεθειμένος δύναμιν τε καὶ χρεῖαν. Ζῶμεν γάρ τῷ Θεῷ ζήσιν μέλλοντες κατὰ τὰς γραφάς. Τοιγάρτοι καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἄνω τε καὶ κάτω κεκοιμημένους καλεῖ τοὺς ἐν Χριστῷ τελευτήσαντας», (Πρβλ. Α' Κορ. 15,20/15,51).

[Καὶ ἀπλούστερον· ἡ καινότης τοῦ μνημείου σημαίνει τὴν ξένην καὶ ἀπατηλὴν ὁδόν, θά λέγαμε, τῆς ἐπιστροφῆς ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν καὶ τῆς καινοτομίας (=ἀνανέωσης), τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστός ἐσχεδίασε διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς φθορᾶς. Ὁ θάνατός μας γίνεται νέος ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, μεταμορφούμενος εἰς ἕνα εἶδος ὕπνου, μέ παρομοίαν δύναμιν καὶ (φυσικὴν) λειτουργίαν. Ἐφ' ὅσον θά ζῶμεν εἰς τό μέλλον, τώρα εἴμεθα ζῶντες ἐν τῷ Θεῷ, σύμφωνα μέ τὰς Γραφάς, (Πρβλ. Ρωμ. 14,8). Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος πανταχοῦ ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποθάνει, ὡς «κεκοιμημένους», (Πρβλ. Α' Κορ. 15,20/15,51).

Κατὰ δέ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστὶν ἀνανέωσις καὶ τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος Ἀδάμ καὶ διὰ θανάτου πρὸς γῆν, ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις». [Καὶ ἀπλούστερον· ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώωσις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος καταβροχθήστηκε ἀπὸ τὸν θάνατον, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπλάσθη].

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καὶ οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ δέν εἶχον καταλάβει τό μέγα καὶ μοναδικόν καὶ ἀνεπανάληπτον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν μετάβασιν δηλονότι τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀπὸ τὰ βάραθρα τοῦ ἅιδου εἰς τό ὀλόφωτον καὶ θεῖον καὶ οὐράνιον ὕψος. «Οὐδ'

ἐκεῖνο, τό ὑπερευλογημένον Σάββατον ἐπέγνωσαν, τό μετάγον ἡμῶν τήν φύσιν ἀπό τῶν τοῦ ἄδου κευθμῶνων ἐπὶ τό παμφαές καί θεῖον καί οὐράνιον ὕψος», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἰδοὺ λοιπόν διὰ τί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τιμᾷ ἰδιαίτερος τήν μνήμην τῶν Ἀγίων Μυροφόρων ὡς καί τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὅλα ἐκεῖνα τά πρόσωπα, τά ὁποῖα συνήργησαν εἰς τόν ἐνταφιασμόν τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανόντος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμαρτύρησαν ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος, «ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἔθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περί τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς», (Α΄ Ἰωάν. 1,1).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὁμολογοῦντες καί προσδοκῶντες Ἀνάστασιν νεκρῶν, μιμούμενοι τὰς Ἀγίας Μυροφόρους γυναῖκας καί τοὺς κεκρυμμένους μαθητάς, ἅς: «Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντὶ μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότῃ, καί Χριστόν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Ἄμα τῇ ἀπολύσει ἔλαβε χώραν λιτανεία τρίς πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, εἰς τήν ὁποῖον προσεφώνησεν ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων, ἀναλύων τὰς δραστηριότητας τῆς ἐνορίας καί εὐχαριστῶν τόν Μακαριώτατον διὰ τήν συμπαραστάσιν Αὐτοῦ. Οἱ μαθηταί καί αἱ μαθήτριαι τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ὑπὸ τήν καθοδήγησιν τῆς καθηγητρίας αὐτῶν κ. Βιργινίας, ἔψαλλον εἰς τήν ἐλληνικὴν καί ἀραβικὴν Ἀναστασίμους ὕμνους.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη Πασχάλιος τράπεζα, παρισταμένων ὡς συνδαιτυμόνων τοῦ Πρέσβεως κ. Λουκάκη, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως, τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τῶν Ἐπιτρόπων καί πολλοῦ λαοῦ. Εἰς ταύτην ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται:

«Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τήν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τό κράτος, ἐν δέ τῇ Ἑγέρσει σου, ἐφώτισας τό γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ θεός ἡμῶν δόξα σοι», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἐντιμότετε Πρόεδρε καί τίμια μέλη τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἡ ἐόρτιος αὕτη ἡμέρα τοῦ μεγάλου καί ἱερωτάτου Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τό θεμέλιον καί τήν κορωνίδα τῆς σωτηριώδους πίστεως ἡμῶν, ὡς ἐναργέστατα καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν... εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15,14,17).

Τό δέ Ρωμαῖο – Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεπιστεύθη τήν καλήν παρακαταθήκην, τήν Ἀποστολικήν δηλονότι παράδοσιν καί πίστιν, διαφυλάττει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀκεραίαν καί ὑγιαίνουσιν ἀφ' ἐνός μέν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν αὐτῇ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφ' ἑτέρου διὰ τῶν ἁγίων προσώπων αὐτῆς, ὡς τῶν σήμερον καί ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ ὑμῶν ἀρχαία πόλει τῆς Ἀριμαθαίας τιμωμένων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό μικρόν ποίμνιον (Λουκ. 12,32) τῆς Ἀριμαθείας – Ρέμλης

συνεχίζει νά τηρῇ ἄσβεστον τήν φλόγα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλά καί τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ: «Ὅτι ὁ Θεός φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία... ὁ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτί μένει, ὁ δέ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ καί ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καί οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει», (Α΄ Ἰωάν. 1,5-2,11).

Αὐτό τοῦτο τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν καί ἐν τῇ ἀγίᾳ καί κλητῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα. Αὕτῃ ἀκριβῶς εἶναι καί ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον ἐν τῷ κόσμῳ καί ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη περιοχῇ ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀληθινὴ καί ζῶσα ἐλπίδα. Ὁ δέ Θεός καί Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ... εἶναι «ὁ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α΄ Πέτρ. 1,3), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν, κλήρου καί λαοῦ εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' Ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζῶμεν ὡς φύλακες καί διάκονοι τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλὰ καί πιστοὶ ποιμένες τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου ἡμῶν, τοῦ ἐγκρίτου δηλονότι λαοῦ τοῦ Χριστοῦ. Χριστός Ἀνέστη!

Ἡ ἐορτὴ ἔληξε διὰ τῆς παραθέσεως εἰς τό Ἡγουμενεῖον ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Νήφωνος καί τῆς μοναχῆς Φεβρωνίας ἀναψυκτικῶν.

Β'. Εἰς τό παρρεκλήσιον τῶν Μυροφόρων παρὰ τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου εἰς Ἱεροσόλυμα.

Εἰς τό παρρεκλήσιον τοῦτο, προσκείμενον εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους καί συλλειτουργούντων τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου, τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μπαράμκη καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπὸ τόν Πρεσβύτερον π. Ἰωάννην Ἀντωνίου μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών ἐλληνιστί καί τῆς χορωδίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τόν κ. Ριμόν Κάμαρ ἀραβιστί.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὁ Ἀρχιερεὺς, οἱ Ἱερεῖς καί ὁ λαός μετέβησαν εἰς τό κέντρον συνάξεως τῆς ἐνορίας «Οὐντζούτ –Υπόστασις».

Ἐνταῦθα προσεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τῶν Ἐπιτρόπων κ. Ἱμπράῆμ Σαλφίτη, ἀναλύων τὴν δραστηριότητα τῆς ἐνορίας τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἐν γένει καί ἢ ἐκπρόσωπος τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν» κ. Ἀρλέτ, ἡ ὁποία ἀνέπτυξε τὴν δραστηριότητα τῆς Ὁργανώσεως τῶν «Μυροφόρων Γυναικῶν».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΑΚΚΡΗΝ

Τό Σάββατον, 28^{ον} Ἀπριλίου /11^{ον} Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἄκκρην, πόλιν τοῦ βορείου Ἰσραήλ, ἀρχαίαν Πτολεμαΐδα ἡ ἐορτή τοῦ Ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Κατά τήν ἐορτήν αὐτήν, ἡμέραν μνήμης τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἔλαβε χώραν ὑποδοχή τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὑπό τῆς Κοινότητος Ἄκκρης, ἥτοι τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Φουάντ Μπρέϊκ, τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Κοινότητος καί πιστῶν ἐξ ἄλλων Κοινοτήτων τῆς περιοχῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἄκκρης.

Εὐθύς ἤρχισεν ὁ Ἀναστάσιμος Ὁρθρος τῆς Διακαινησίμου ἐβδομάδος καί ἠκολούθησεν ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἐπιμελουμένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Ἄκκρῃ Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ καί συλλειτουργούντων Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ἐν οἷς πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Μελετίου καί π. Ἀρτεμίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νίκωνος ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς MISSIA, Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων περιοχῶν, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ἄκκρης, συσταθείσης καί ἐπιμεληθείσης ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου, τοῦ τελειωθέντος ἐν τῇ ἐπισκευῇ τοῦ τοίχου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καί μετεχόντων τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τοῦ Ἰσραήλ κ. Σεζάρ Μαρτζῆ καί πολλῶν πιστῶν ἐν εὐλαβείᾳ καί ἀναστασίμῳ ἀγαλλιάσει.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀνέτειλεν ἰδοὺ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καί ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς κατά τήν πασχάλιον ταύτην ἡμέραν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ ἐν Ἄκκρῃ / Πτολεμαΐδι, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος, διαπρέψας ὡς στρατιωτικός ἀξιωματικός κατά τούς χρόνους τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, ἀνεδείχθη πιστός μάρτυς, δηλαδή πιστός

ἀκόλουθος καί μαθητής τοῦ Χριστοῦ, ἀκούων πάντοτε εἰς τόν λόγον Αὐτοῦ λέγοντος: «μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ· εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν·», (Ἰωάν. 15,20).

Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἴσον ὡς εἰ ἔλεγεν ἐγὼ τῶν ὅλων ὁ Ποιητής, ὁ πάντα ὑπὸ χειρὰ ἔχων τὰ τε ἐν τῷ οὐρανῷ καί τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ χαλινόν ἐπέθηκα τοῖς θυμοῖς οὐδέ καθεῖρξα καθάπερ αἰκίαις τό ἐκάστου κίνημα τῶν ἀκροωμένων· ἐφῆκα δέ μᾶλλον τῇ ἐκάστου προαιρέσει τό ἐλέσθαι, τό δοκοῦν, δρᾶσαι δέ ὅ,τι περ ἄν βούλοιντο· καί γοῦν διωκόμενος ἐκαρτέρουν, καίτοι τοῦ διακωλῦσαι ἔχων τήν ἐξουσίαν. Ὅταν οὖν ἄρα διώκησθε καί αὐτοί,... κατόπιν τῆς ἐμῆς ἰόντες οἰκονομίας, διὰ τῶν αὐτῶν ἔρχεσθε θελημάτων, ἵνα καί τῆς ὁμοίας μετάσχητε δόξης· οἱ γάρ συμπάσχοντες καί συμβασιλεύσουσι». [Καί ἀπλούστερον· τοῦτο εἶναι ὡσάν νά ἔλεγε [ὁ Χριστός] ἐγὼ, ὁ ὅποιος εἶμαι ὁ Ποιητής τῶν ὅλων καί ἔχω ὑπὸ τόν ἔλεγχον τὰ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς, δέν ἔβαλα χαλινόν εἰς τήν ὀργήν τῶν ἀκροατῶν μου, οὔτε περιώρισα τό συναίσθημα, τήν συγκίνησιν αὐτῶν, ὡσάν νά ἦτο προσβολή εἰς ἐμέ. Μᾶλλον τούς ἐπέτρεψα νά ἐπιλέξουν ὅ,τι ἐφαίνετο ὀρθόν εἰς αὐτούς καί νά πράξουν ὅ,τι ἐπεθύμουν... Ἔτσι λοιπόν, ὅταν καί σεῖς διώκεσθε, ὑπομείνατε πρός στιγμὴν τήν ἀποτροπήν/ ἀπέχθειαν τῶν μισούντων ὑμᾶς... ἀκολουθοῦντες τήν ἰδικήν μου Οἰκονομίαν καί διώκετε μετ' Ἐμοῦ τούς ὁμοίους σκοπούς, οὕτως ὥστε νά ἔχητε συμμετοχήν εἰς ὁμοίαν δόξαν. Καί τοῦτο διότι αὐτοί οἱ ὅποιοι συμπάσχουν, αὐτοί καί θά συμβασιλεύσουν [μετ' Ἐμοῦ]».

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν», (Ἰωάν. 15, 20), ἀποτελοῦν τήν «οἰκονομίαν» Αὐτοῦ, ἡ ὁποία διατυπώνεται εἰς ἑτέραν δήλωσιν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι», (Ματθ. 16,24).

Εἰς τό λόγιον τοῦτο τοῦ Κυρίου διακρίνεται καί ὑπογραμμίζεται ἡ «προαίρεσις» τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ θέλοντος ἀκολουθεῖσαι τόν Χριστόν, ὡς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐρμηνεύων αὐτό: «Οὐ βιάζομαι οὐκ ἀναγκάζω, ἄλλα ἕκαστον κύριον τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως ποιῶ» καί ἀναλυτικώτερον : «δέν υποχρεῶνω οὔτε ἐξαναγκάζω, ἀλλά καθιστῶ τόν καθένα, ὁ ὅποιος εἶναι κύριος τῆς ἐλευθέρως αὐτοῦ διαθέσεως, λέγει Κύριος». Κατά δέ τόν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης «τοῦτο δέ ἐστίν ἡ προαίρεσις, ἀδούλωτόν τι χρῆμα καί αὐτεξούσιον ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς διανοίας κείμενον».

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ προαίρεσις, τοὔτέστιν ὁ θεῖος ζῆλος, τόν ὅποιον εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ὠδήγησαν τόν θεσπέσιον Γεώργιον εἰς τό νά γίνῃ μιμητής τοῦ μαρτυρικοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀκούων εἰς τό προφητικόν παράγγελμα τοῦ Ἡσαΐου: «Γίνεσθε μοι μάρτυρες καί ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ θεός... ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός καί μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται», (Ἠσ. 43,10). Ὁ δέ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωνεῖ λέγων: «Τόν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τήν ψυχήν αὐτοῦ θέντα, Χριστόν τόν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γάρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτός ἑαυτόν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καί ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμόν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τόν ἴδιον Δεσπότην».

Ὁ ἔνδοξος Γεώργιος διακρίνεται μεταξὺ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος διαπρέφας ὡς ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, τοῦ κηρύξαντος ἀπηνῆ διωγμόν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, δέν ἐδίστασε

νά ανακηρύξη τόν ἑαυτόν του Χριστιανόν, ἀλλά καί νά ἐλέγξη τήν ματαιότητα καί ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων καί νά μυκτηρίσῃ τούς πιστεύοντας εἰς αὐτά.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐμαρτύρησε τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι ὑπέρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὑποῖος κατά τήν ὥραν τῆς καταδίκης Αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου εἶπεν: «ἐγώ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καί εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς», (Ἰωάν. 18,37).

Ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ Χριστοῦ κατέδειξε ἐμφανέστατα τόν ἀπόλυτον σκοπόν τῆς θείας ἀποκαλύψεως, τούτέστιν τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ θεοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ. Τό γεγονός τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, δηλαδή τῆς θείας Οἰκονομίας ὡς κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγων: «ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ».

Μάρτυς πιστός τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας ἀνεδείχθη ὁ μακάριος Γεώργιος, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδός λέγων: «Γεωργηθεῖς ὑπό θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργός τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τά δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπεύρας γάρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δέ δι' αἵματος, τόν Χριστόν ἐκομίσω».

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ μέγιστος Γεώργιος ἀνεδείχθη τῆς εὐσεβείας τῆς ἀληθινῆς, δηλονότι πίστεως τοῦ Χριστοῦ, γεωργός τιμιώτατος, διό καί ἐν οὐρανοῖς συμβασιλεύει τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων. «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι... διὰ τοῦτο λήφονται τό βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφ. Σολωμ. 5,15-16). «Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν [ὁ θεός τόν Γεώργιον] καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν», κατά τό λόγιον τοῦ Σοφοῦ Σολομώντος, (Σοφ. Σολ 3,6).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου, οἱ πασχαλῶς τιμῶντες τήν σεπτήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καί Τροπαιοφόρου Γεωργίου, καλούμεθα νά μιμηθῶμεν τόν πόθον καί τόν ἔνθεον ζῆλον αὐτοῦ ἀφ' ἑνός καί ἱκετεύσωμεν αὐτῷ σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἀφ' ἑτέρου, ἵνα μέτοχοι γενώμεθα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Μετά δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἴπωμεν: «ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τήν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὠδήγησαν καί ἡγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καί εἰς τά σκηνώματά σου. (Πρβλ. Ψαλμ. 42,3) ἐνθα ὁ παμμακάριστος Μάρτυς σου Γεώργιος παρεγένετο. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη» .

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη εἰς τήν αἵθουσαν δεξιώσεων κέρασμα τῇ παρουσίᾳ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως Ἀκκρης, τοῦ Σεῖχη αὐτῆς καί τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἀκκρης κ. Φουάντ Μπρέϊκ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τήν ἀνακαινισθεῖσαν αἵθουσαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου Ἀκκρης.

Ἐν τέλει παρετέθη τράπεζα ὑπό τῆς Κοινότητος καί τοῦ ἡγουμένου π. Σιλουανοῦ, εἰς τήν ὁποίαν καί πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἀνέτειλεν ἰδοὺ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καί

ταύτη συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητέ Πάτερ Σιλουανέ Πατριαρχικέ ἡμῶν Ἐπίτροπε ἐν Ἀκκρη,

Ἐντιμότητα Πρόεδρε τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου κ. Φουάντ Μπρέϊκ,

καί Σεβαστά μέλη τῆς Κοινότητος,

Ἡ σημερινή Πασχάλιος ἐορτή ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ἀδιάψευστον ἀφ' ἑνός μὲν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα, ἀφ' ἑτέρου δέ τῆς ἀδιακόπου καί ἐνεργοῦς παρουσίας τοῦ Ρωμαιορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τοῦ χριστεπωνύμου αὐτοῦ ποιμνίου ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ γενικώτερον καί τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ εἰδικώτερον.

Ἡ χριστιανική αὕτη παρουσία καί μαρτυρία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὀφείλεται πρωτίστως καί κυρίως εἰς τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου: «Ὁ θεός ἀγάπη ἐστί, καί ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καί ὁ θεός ἐν αὐτῷ» (Α' Ἰωάν. 4,16), ἀλλά καί εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ: «Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν· μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά μηδὲ δειλιάτω», (Ἰωάν. 14, 27).

Οἱ εὐαγγελικοὶ οὗτοι λόγοι ἐνέπνεον τὸν σήμερον τιμώμενον Ἅγιον Γεώργιον τὸν Τροπαιοφόρον, ὁ ὁποῖος, μιμούμενος τό σταυρικόν πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο συμμάρτυς τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος ἔνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεποιθώς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καί πόνους τοὺς μακροὺς, Μάρτυς Γεώργιε, καί κοινωνός γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς [δηλαδή τοῦ Χριστοῦ] καί ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, Αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

Ἡ διπλή αὕτη ἐορτή τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς καί τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ γενομένου συλλειτουργοῦ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἐν τῇ ἐπουρανίῳ δοξολογίᾳ τοῦ θεοῦ, μᾶς παρέχει ἐν μέσῳ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου δοκιμασιῶν τῆς περιοχῆς ἡμῶν τὴν ζῶσαν ἐλπίδα τῆς πίστεως εἰς τὸν θεόν τῆς ἀγάπης καί τῆς εἰρήνης.

Διό καί ἡμεῖς ἱκετηρίους εὐχὰς ἀνεπέμψαμεν τῷ Ἀγίῳ θεῷ, ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, λέγοντες μετὰ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος καί Ἀποστόλου Πέτρου: «Εὐλογητός ὁ θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τό πολύ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α' Πέτρ. 1,3) Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΕΓΕΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΜΑΡΘΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΣ ΕΙΣ ΒΗΘΑΝΙΑΝ

Τό Σάββατον, 14^{ον}/ 27^{ον} Ἀπριλίου 2024, ἐτελέσθη εἰς τήν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν Μονήν Μάρθας καί Μαρίας τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ψάλλοντος τοῦ κ. Εὐσταθίου Τσουμάνη, βοηθοῦντος τοῦ μοναχοῦ π. Ἰωσήφ τοῦ Ἀγιορείτου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελосоπούλου καί τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα καί μετεχόντων αὐτοχθόνων Ἀραβοφώνων πιστῶν καί πολλῶν προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Κύριε, ἡ φωνή Σου κατέλυσε τοῦ ἄδου τά βασίλεια καί ὁ λόγος τῆς ἐξουσίας Σου ἡγείρεν ἐκ τάφου τετραήμερον· καί γέγονεν ὁ Λάζαρος τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ τῆς Βηθανίας, ἐξ ἧς ὁ Λάζαρος κατήγετο καί ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου Μάρθα συνήνητησεν τόν Ἰησοῦν, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν ἔγερσιν τοῦ Ἁγίου καί δικαίου φίλου τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου τοῦ τετραημέρου.

Κατά τὴν ἀψευδῇ μαρτυρίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἡ Μάρθα εἶπε πρὸς τόν Ἰησοῦν: «Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει» (Ἰωάν. 11,21): Κύριε ἐάν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά εἶχεν ἀποθάνει ὁ ἀδελφός μου... «Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ εἰμι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα», (Ἰωάν. 11,25-26).

Ἑρμηνεύοντες τόν λόγον τοῦτον τοῦ Χριστοῦ, ὁ μέν Ἱερός Αὐγουστῖνος λέγει: ὁ πιστεύων εἰς τόν Χριστόν θά ἀποθάνῃ προσκαίρως, λόγῳ τοῦ θανάτου τῆς σαρκός, δέν θά ἀποθάνῃ ποτέ λόγῳ τῆς ζωῆς τοῦ Πνεύματος καί τῆς ἀθανασίας τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ δέ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ὁ εἰς Αὐτόν [τόν Χριστόν] πιστεύσας ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀτελεύτητον ἔχει ζωὴν ἐν μακαριότητι καί ὁλοκλήρῳ ἀφθαρσίᾳ».

Κατά δέ τόν ὑμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός μεταβαίνει ἀπὸ τόν τόπον πέραν τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ εἰς τήν Βηθανίαν μετὰ τῶν μαθητῶν Του, ἔνθα ὁ φίλος Αὐτοῦ Λάζαρος ἀπέθανε, ἵνα πιστοποιήσῃ τήν ἀόριστον ἐνέργειαν καί δύναμιν τῆς

Θεότητος Αὐτοῦ: «Θεός ὢν ἀληθινός, Λαζάρου ἔγνωσ τὴν κοίμησιν, καὶ ταύτην τοῖς Μαθηταῖς, τοῖς σοῖς προηγόρευσας, πιστούμενος Δέσποτα, τῆς θεότητός σου, τὴν ἀόριστον ἐνέργειαν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός.

Προσέτι δέ ἵνα πιστοποιήσῃ, βεβαιώσῃ τὴν πρό τοῦ σωτηρίου Αὐτοῦ πάθους κοινήν Ἀνάστασιν. «Τὴν κοινήν Ἀνάστασιν πρό τοῦ σοῦ Πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τόν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός·», ἀναφωνεῖ καὶ ὁ ὑμνωδός.

Ἐπειδὴ ἡγγιζεν τό σωτήριον σταυρικόν πάθος Αὐτοῦ, ὁ Χριστός διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἄδου Ἀναστάσεως τοῦ τεθνεῶτος τετραήμερου Λαζάρου διέσεισε τό κράτος τοῦ θανάτου πρό τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ θανάτου ἀφ' ἑνός· καὶ προεμήνυε τὴν τριήμερον Αὐτοῦ ταφήν καὶ τὴν κοινήν Ἀνάστασιν ἀφ' ἑτέρου.

Καὶ εὐλόγως διερωτώμεθα, τί σημαίνει «Κοινή Ἀνάστασις»; Κοινή Ἀνάστασις σημαίνει τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασις δέ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ διὰ Πνεύματος Ἁγίου προσληφθεῖσαν Αὐτῷ ἀνθρωπίνην ἡμῶν σάρκα. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ κοινή τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασις σημαίνει τὴν ἐκ τῆς φθορᾶς, δηλονότι τῆς ἀμαρτίας ἐλευθερίαν πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ἡ «ἐκ τῆς φθορᾶς ἐλευθερία πάντων τῶν ἀνθρώπων» δέν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνηται ἢ ἐρμηνεύηται ἐν ἠθικῇ ἢ μεταφυσικῇ ἐννοίᾳ, ἀλλὰ ὡς γεγονός ἀληθινόν καὶ πραγματικόν, δεδομένου ὅτι ὁ θάνατος τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ἀναντίρρητον πραγματικότητα.

Ἡ διὰ τῆς μεγάλης φωνῆς κραυγὴ τοῦ Χριστοῦ εἰπόντος: «Λάζαρε δεῦρο ἔξω», (Ἰω. 11,43) διαδηλοῖ τὴν ζωοποιόν δύναμιν καὶ τό ἔργον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ρητῶς διαβεβαιούντος τούς πιστούς: «ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάν. 5,24).

Τοῦτο ἀκριβῶς, δηλαδή τὴν μετάβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ἐπεμαρτύρησεν ἡ ἔγερσις τοῦ Λαζάρου, ὁ ὁποῖος κατὰ τόν ἅγιον Ἀνδρέαν Κρήτης «γέγονε τῆς παλιγγενεσίας προοίμιον σωτήριον», τοὔτέστιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερον καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν Βηθανίᾳ ὄντες καὶ προγευθέντες τὴν κοινήν Ἀνάστασιν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ νικητοῦ τοῦ θανάτου, μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν:

«Πρεσβεΐαις τῆς Πανάγνου Θεοτόκου καὶ Ἰκεσίαις Λαζάρου, Μάρθας καὶ Μαρίας τε, ἡμᾶς ἀξίωσον, θεατάς γενέσθαι, τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους σου Κύριε, καὶ τῆς λαμπροφύρου, τῶν ἡμερῶν καὶ βασιλίδος, Ἀναστάσεως τῆς σῆς, φιλάνθρωπε».

Ἐλαβε χώραν λιτανεῖα περίξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ Ἀπόλυσις. Κατόπιν ἠκολούθησε κέρασμα σεμνόν, παρατεθέν ὑπὸ τῆς πολιᾶς ἡγουμένης Γερωντίσης Εὐπραξίας εἰς τό Ἡγουμενεῖον. Εἰς τοῦτο παρέστη τιμητικῶς καὶ ὁ Δήμαρχος τῆς Παλαιστινιακῆς Αὐτονομίας τῆς Βηθανίας μετὰ τῶν συνεργατῶν αὐτοῦ.

ἠκολούθησε δευτέρα λιτανεῖα πρὸς τόν τάφον τοῦ Λαζάρου, ὑπὸ τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιον, ἔνθα ἀνεγνώσθη ἡ ἐκ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην Ἀγίου Εὐαγγελίου Περικοπὴ τῆς ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου. Ἡ ἐορτὴ ἔληξε δι' ἐπιστροφῆς εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας